

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện

Hàn Tuyết Lạc là một người thông minh nhưng đầy ngang bướng, thân phận của cô chính là vợ Diệp Ngạo Phong - một kẻ lạnh như băng không chút tình cảm. Liệu đóa hoa tình yêu có thể chớm nở giữa hai hai tính cách này? Liệu Cuộc hôn nhân mang tính thương mại này, có thể tồn tại lâu dài?

[Mặc dù đã chỉnh sửa chút ít nhưng vẫn là fic đầu tay của mình, có gì sai sót mong mọi người giúp đỡ]

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Đồng ý kết hôn?

“Cha, con không muốn cưới đâu.” Hàn Tuyết Lạc gần như gào lên, đôi mắt trong sáng luôn chứa nụ cười, giờ hiện lên tia phản đối cực mạnh.

“Cha xin lỗi.” Hàn Nhượng mệt mỏi nói xin lỗi, ngừng lát ông nói tiếp: “Công ty cha đang trong hoàn cảnh khó khăn, con biết đấy, công ty này cha đã gây dựng hơn 20 năm rồi, cũng tốn không biết bao mồ hôi công sức, bây giờ mất đi, cha không đành lòng, may mà ông Diệp giúp với điều kiện con làm dâu nhà đấy...”

“Nhưng con muốn bên cạnh chăm sóc cha.” Hàn Tuyết Lạc hét lên, cất lời của Hàn Nhượng, cũng nói luôn lí do mình ế tới giờ.

“Con lấy chồng đi, coi như giúp cha, lần này thôi, quán gia Lý sẽ chăm sóc cha.” Hàn Nhượng ngẩng mặt lên nói với giọng mang tám phần cầu xin.

“Cô chủ, cô nên lấy chồng đi, coi như cô giúp ông chủ, với lại để cho bà chủ noi tuổi vàng và ông chủ ở đây yên lòng, khi cô đã được gả đi, bên nhà Diệp cũng rất tốt, rất ưng cô.” Quán gia Lý đi tới cạnh Hàn Nhượng khuyên Hàn Tuyết Lạc.

Nói vậy chứ ông cũng đau lòng lắm, nhìn cô chủ từ bé lớn lên, cũng do tay mình chăm sóc, giờ lại phải cưới người không quen, có ai mà chịu được.

Hàn Nhượng và quán gia Lý cùng nhìn Hàn Tuyết Lạc, sợ cô sẽ giống những người khác, sẽ cáu giận bỏ đi, sẽ có suy nghĩ gây hại cho sức khỏe. Sự lo lắng nhiều lên khi thấy cô bất động đứng đấy, trên mặt không có chút biểu cảm gì.

Khi nghe tới từ “bà chủ ở tuổi vàng và ông chủ ở đây”, mọi thứ còn lại Hàn Tuyết Lạc như không nghe thấy. Hàn Tuyết Lạc bắt đầu lo sợ, sợ cha mình mất công ty ấy, mà bỏ rơi cô hết người mẹ đã mất.

Hàn Tuyết Lạc nhìn cha mình, sợi tóc trắng đã điểm, nếp nhăn trên mặt cũng xuất hiện. Xong lại nhìn quán gia Lý, người đã theo dõi và chăm sóc mình phần lớn lên. Nói chung, cô đều coi là cha, một người là cha ruột, một người là cha nuôi. Hàn Tuyết Lạc cũng nhìn ra được sự lo lắng trên khuôn mặt của Hàn Nhượng và quán gia Lý. Mũi bắt đầu cay cay, cảm thấy chua xót.

Rũ đôi mắt vừa chứa sự phản đối, Hàn Tuyết Lạc nói: “Vâng, con đồng ý kết hôn.”

“Thật à, cảm ơn con.” Hàn Nhượng vui mừng ôm Hàn Tuyết Lạc.

“Vâng.” Hàn Tuyết Lạc vuốt lưng cha mình, nhìn quán gia Lý đang cười bên cạnh, đôi môi nở nụ cười nhẹ.

[...]

Trong căn biệt thự sang trọng, tại phòng khách trang trí xa hoa, đầy đủ nội thất, giọng nói lạnh lùng pha sự tức giận của Diệp Ngạo Phong vang lên: “Ông nội con chưa muốn kết hôn, cha, sao hai người tự quyết định chuyện hôn nhân của con?”

“Con xem đi, tần này tuổi rồi mà không lấy vợ, định để bao giờ ông ở bên tuổi vàng mới có cháu dâu hả?” Diệp Bình hỏi, trong giọng nói chứa sự trách móc.

“Con đó, cuồng công việc vừa thôi, con dâu của tương lai của Diệp Vũ ta, là do người lớn trong nhà chọn, với lại thông gia bên đó cũng là tri kỉ của ta, con không cần phải chọn nữa.” Diệp Vũ nói.

“Ui trời! Xem đi, Lạc Lạc nhà ta xinh ghê, tiểu Phong, lấy cô con dâu này đi, mẹ thích rồi đó.” Diệp Vân cảm xúc ảnh hưởng cấp ba của Hàn Tuyết Lạc, xuýt xoa khen.

“Phải đấy cậu chủ, Hàn tiểu thư không giả tạo như những cô gái trẻ bây giờ, bao nhiêu người theo đuổi còn không được, cậu nên biết nắm bắt cơ hội này.” Quán gia Đường từ phòng bếp đi ra nói.

“Tùy mấy người.” Diệp Ngạo Phong liếc nhìn mặt vợ mình trong ảnh, cảm giác tức giận tự nhiên bay hết, sải bước lên phòng.

[...]

“Sao rồi Hàn Nhựt, con ông đồng ý kết hôn chứ?” Diệp Vũ nòn nóng hỏi.

“Ừm, con bé đồng ý rồi, nhưng tôi vẫn thấy lo...” Hàn Nhựt chần chừ nói.

“Đừng lo, cái này lợi cho đôi bên mà, chúng ta vừa giúp cho đứa con duy nhất có gia đình, lại vừa giúp ích công ty. Tôi thực sự thích con gái ông đó Hàn Nhựt” Diệp Vân ngồi cạnh chồng mình nói, giúp cho sự lo lắng trong lòng Hàn Nhựt tan hết sạch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chia tay

“Giờ cơ?” Nghe Hàn Tuyết Lạc nói rằng mình sẽ kết hôn với người không quen để cứu công ty Hàn Nhựt, Mai Tư Thanh - bạn thân Hàn Tuyết Lạc đoán được đáp án liền tròn mắt hỏi: “Này, Lạc Lạc của tớ, cậu sao lại đồng ý kết hôn vậy.” Mặc dù đã biết sơ sơ lý do.

“Để trả ơn cha tớ thôi, dù sao ông ấy cũng nuôi tớ từ hồi còn bé tới giờ, mà trách nhiệm này với người đàn ông hai mấy tuổi là khá khó khăn, có sao đâu Thanh Thanh.” Hàn Tuyết Lạc ngồi bên cạnh nói.

“Cậu...cậu có biết đó là cả thanh xuân với sự tự do của mình không vậy?” Mai Tư Thanh run rẩy hỏi. Đối với những cô gái hai mấy tuổi như họ, đáng lẽ là tuổi tự do, chứ không phải làm dâu, sống trong sự gò bó của gia đình nhà chồng, mà tình hình “mẹ chồng và nàng dâu” đại chiến giờ rất nhiều. Tư Thanh cô không tin, người bạn thân thông minh của mình lại quyết định như vậy. Mặc dù cô cũng không có ác ý với Hàn Nhựt nhưng là...

“Tớ biết, tớ tin họ sẽ không như suy nghĩ “xấu” của cậu, vì cha mẹ chồng tương lai của tớ là bạn thân của cha tớ từ hồi đi học.” Hàn Tuyết Lạc giải thích, đôi tay ngọc ngà đặt lên vai Mai Tư Thanh.

“Cậu thật hiểu thảo và ngoan ngoãn đó Lạc Lạc, người thân cậu phải vinh hạnh lắm, tớ cũng thấy như vậy này.” Khóe mắt Mai Tư Thanh xuất hiện tầng hơi nước mỏng, nhưng chứa niềm vui.

“Thanh Thanh bé nhỏ à, đừng có mềm yếu vậy chứ, kiên cường lên. Vui là phải cười, chứ đừng mà chảy nước mắt, kể cả buồn hay giận cũng vậy, đừng khóc đó.” Hàn Tuyết Lạc nhìn Mai Tư Thanh dịu dàng nói. Tình bạn của họ cũng gần được chục năm trời, nó vẫn luôn như vậy. Luôn bên cạnh nhau khi cần, động viên, an ủi và giúp đỡ.

“Ừ nhỉ, tớ phải mạnh mẽ lên, hihi.” Mai Tư Thanh lấy tay lau đi tầng hơi nước mới xuất hiện và nở nụ cười vui vẻ.

Nhưng chưa được mấy phút, nụ cười trên mặt dần khép lại, Mai Tư Thanh nhìn Hàn Tuyết Lạc, nhẹ giọng hỏi: “Nhưng Lạc Lạc của tớ, còn Chu Y Dạ thì sao, dù sao ai cũng biết Y Dạ rất thích cậu, hai người mới quen nhau được tuần, tớ biết cậu đồng ý vì sự rung động, nhưng mà...”

“Tớ sẽ chia tay.” Hàn Tuyết Lạc cắt lời Mai Tư Thanh nói.

“Liệu cậu...” Mai Tư Thanh đang nói giờ thì dừng lại vì tiếng chuông điện thoại phát ra trong túi xách Tuyết Lạc.

“Alo.” Nhìn cái tên “Lan Nhung” trên màn hình điện thoại, Hàn Tuyết Lạc cảm thấy chán ghét nhưng vẫn bắt máy nghe.

“Tôi biết rồi.” Không biết bên kia nói gì, chỉ thấy Hàn Tuyết Lạc tắt điện thoại, nhìn sang Mai Tư Thanh nói: “Đi với tớ gặp Lan Nhung một lát.” Rồi nắm tay Mai Tư Thanh kéo đi.

[...]

“Hàn Tuyết Lạc, cô tới rồi à, ồ, có cả Mai tiểu thư nữa này, ngồi đi.” Lan Nhung thấy Hàn Tuyết Lạc liền chào ra về “bạn tốt lâu không gặp” nhưng khuôn mặt hiện lên sự thù hận, rồi lại nhìn thấy Mai Tư Thanh liền giả kinh ngạc nói.

Hàn Tuyết Lạc và Mai Tư Thanh không nói không rằng kéo ghế đối diện Thùy Nhung ngồi xuống gọi đồ uống.

“Có chuyện gì mà cô phải gọi tôi tới đây vậy.” Hàn Tuyết Lạc hỏi Lan Nhung.

“Xem ra cô không biết rồi, cái người mà tận lực theo đuổi cô cả tháng trời ấy, lại yêu tôi hơn.” Lan Nhung nhìn về mặt Hàn Tuyết Lạc có chút biến sắc rồi nhanh lấy lại bình thường, cất giọng nói: “Nhìn đi.” Rồi cầm đồng ảnh từ trong túi xách mình “đặt” ra trước mặt Hàn Tuyết Lạc.

Quả nhiên, khuôn mặt Hàn Tuyết Lạc có chút kinh ngạc rồi sang đau khổ, nhưng nhanh lấy lại bình thường nói: “Hết rồi, cô còn muốn nói gì không.”

“Thôi, tôi chỉ muốn nói với cô rằng đừng vọng tưởng nhiều, cô không xứng với Y Dạ nên chia tay đi vậy nhé.” Lan Nhung nói rồi xoay người bỏ đi.

“Lạc Lạc của tớ, cậu không sao chứ?” Mặt Tư Thanh hiện lên vẻ lo lắng nhìn Tuyết Lạc đang nhìn chăm chăm mấy bức ảnh hồi.

“Không sao, có lí do để chia tay rồi nhì.” Mối Hàn Tuyết Lạc câu lên nụ cười nhạt nói.

“À...ừm.” Mai Tư Thanh gật đầu.

“Alo, Chu Y Dạ, tôi cho anh 5 phút tới quán cũ.” Hàn Tuyết Lạc gọi điện cho Chu Y Dạ rồi sập máy, chẳng để bên kia nói gì.

Sau 5 phút, Chu Y Dạ chạy tới bàn Hàn Tuyết Lạc thờ hồng hộc.

“Ngồi đi.” Mai Tư Thanh nói, trong lòng có chút ca thán Hàn Tuyết Lạc.

Chu Y Dạ ngồi xuống nhìn bạn gái mình ngồi đối diện, hỏi: “Lạc Lạc, em gọi anh đến đây có việc gì sao, gấp gấp vậy.”

“Y Dạ, chia tay đi.” Hàn Tuyết Lạc khuôn mặt kiên định nói.

“Sao?” Chu Y Dạ khó hiểu hỏi, không biết anh đã tốn bao công sức mới làm người yêu cô, giờ nói chia tay là sao?

“Đừng lừa dối bản thân nữa. Anh tán chơi với tôi thôi mà. Qua lại với người ghét tôi, à, đó là yêu tôi. Nhưng tôi cũng không có yêu anh. Vậy nên chia tay đi.” Hàn Tuyết Lạc ném sập ảnh mà Lan Nhung đưa rồi đứng lên bỏ đi nhanh cùng Mai Tư Thanh.

Chu Y Dạ nhìn kĩ tấm ảnh mình với Lan Nhung làm chuyện giường chiếu mà đơ. Không rõ tại sao cô có bức ảnh này. Lúc phản ứng lại thì Tuyết Lạc và Tư Thanh cũng đang lên taxi. Chạy nhanh ra ngoài, hét lớn: “Lạc Lạc, anh yêu em, mình em thôi.” Rồi nhìn cái xe chạy đi.

Hàn Tuyết Lạc và Mai Tư Thanh ngồi xe trong lòng thấy khinh bỉ Chu Y Dạ, cùng kẻ tiểu tam Lan Nhung. Tiểu tam đã làm việc xấu hổ còn chụp ảnh để khoe, da mặt thật là dày. Còn Y Dạ, kẻ yêu tiểu tam còn nói những lời "yêu" kia, nghe sao thấy ngứa lỗ tai ghê.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tôi Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Ngẫu nhiên đụng mặt, xui xẻo

“Cậu chủ sắp cưới vợ à, cô dâu của cậu có xinh không?” Lãnh Tuấn Duật - người luôn bên cạnh với Diệp Ngạo Phong từ hồi 5 tuổi tới giờ, kiêm luôn chức thư kí tổng giám đốc giờ đi cạnh Diệp Ngạo Phong cứ lải nhải hỏi.

“Ừ.” Đối diện với sự lải nhải của Lãnh Tuấn Duật, Diệp Ngạo Phong chỉ thả một chữ “ừ”.

“Thế có...” Lãnh Tuấn Duật chưa nói hết câu, cánh cửa phòng tổng giám đốc đã được mở ra.

“Cậu bớt nói nhiều, thông báo lịch hôm nay đi.” Diệp Ngạo Phong bước tới ghế ngồi của tổng giám đốc, đặt mông ngồi xuống, cầm cái bút trên bàn lấy xoay xoay.

“Khụ...chiều nay sẽ có một cuộc bàn bạc với công ty Nam Dương.” Lãnh Tuấn Duật lấy lại tác phong nghiêm chỉnh trong công việc thông báo.

[...]

“Cô ơi, cho bọn con như cũ nhé.” Tiếng của Mai Tư Thanh vang lên.

“Ok hai đứa.” Bà Lương đã quá quen thuộc với hai vị khách nhỏ này, nên biết rõ hai cô thường ăn món gì.

“Nào bao giờ kết hôn, nói đi để tớ còn biết mà chăm sóc dạ dày của cậu.” Mai Tư Thanh dùng giọng hứng thú hỏi cô bạn thân bên cạnh, đôi mắt híp lại nhìn chăm chăm Hàn Tuyết Lạc.

“Bỏ đi, tuần sau kết hôn.” Hàn Tuyết Lạc bình thản trả lời, phớt lờ cái ánh mắt nguy hiểm ấy.

“Đây hai đứa, ngon miệng nhé.” Bà Lương đặt thức ăn lên bàn Mai Tư Thanh.

“Vâng ạ.” Mai Tư Thanh sáng mắt nhìn món ăn yêu thích của mình nói.

“À, hình như là tuần sau đứa nào kết hôn?” Bà Lương hỏi, lúc ban nãy bụng đồ ăn tới đây đã nghe được câu “tuần sau kết hôn” nên hơi nghi ngờ.

“Cháu ạ.” Hàn Tuyết Lạc trả lời. Bà Lương cũng được cô coi là mẹ nuôi. Tính tình thẳng thắn, tốt bụng, lại còn hiền từ. Khá giống tính cách người mẹ đã

khuyết của cô, nên cô cũng nhiều lần chia sẻ với bà Lương.

“Vây hã, vậy chúc mừng Lạc nhi nha, lấy chồng mà tìm điểm tựa, hạnh phúc vào nhé. Hôm nay, hai đứa không cần trả tiền đâu. Thôi, cô đi làm việc đây.” Bà Lương vui vẻ cười.

“Cảm ơn cô.” Hàn Tuyết Lạc cười cười, rồi nhìn Mai Tư Thanh đang thưởng thức món gà Kungpao một cách ngon miệng.

Thịt gà được cắt thành những khối vuông vừa ăn. Được tẩm ướp đủ các gia vị, đã qua chiên sơ, xào với ớt, nước sốt. Cuối cùng là được thêm lạc rang. Ngon không tả xiết.

Bên cạnh món gà Kungpao là món đậu phụ Mapo. Thịt bò được băm nhuyễn rồi ướp hạt tiêu cùng nhiều gia vị khác rồi cho đậu phụ. Thịt ướp với nước sốt đậu chua. Hành lá xanh rắc đều lên. Cho vào nồi liền cảm nhận được vị ngon tan đều trong miệng.

[...]

“Cậu chủ, ngày mai có cuộc họp sớm, mai tôi qua đón cậu.” Lãnh Tuấn Duật đi cùng Diệp Ngạo Phong ra bãi đỗ xe nhắc nhở.

“...” Diệp Ngạo Phong không thèm trả lời, cứ thế sải bước.

“Cạch”. Cả hai mở cửa xe Rolls-Royce Phantom màu đen và lên xe ngồi.

Tiếng chuông điện thoại Lãnh Tuấn Duật reo, điện thoại kết thúc, Lãnh Tuấn Duật nhìn Diệp Ngạo Phong lạnh lùng ngồi ghế sau hỏi: “Quản gia Đường gọi cậu tới bệnh viện, hình như Diệp phu nhân đang ở trong bệnh viện, nghe nói là trúng gió, có tới không ạ?”

“Đi.” Diệp Ngạo Phong vẫn thế, không thay đổi động tác nói.

“Vâng.” Lãnh Tuấn Duật lái xe tới bệnh viện.

[...]

“Lạc Lạc.” Tiếng Chu Y Dạ từ đằng sau vang lên.

Hàn Tuyết Lạc quay đầu nhìn thấy Chu Y Dạ, lại ngoảnh mặt làm ngo, bỏ đi tiếp.

“Lạc Lạc.” Chu Y Dạ chạy lên chặn đường Hàn Tuyết Lạc.

“Phiền Chu công tử đứng gọn sang.” Hàn Tuyết Lạc nói, rồi đi sang hướng khác.

“Nghe anh giải thích đi, em hiểu nhầm rồi.” Chu Y Dạ nắm tay Hàn Tuyết Lạc nói.

“Hiểu nhầm?” Hàn Tuyết Lạc nở nụ cười khinh, xoay mặt nhìn Chu Y Dạ nói: “Được, dù sao cũng cắt đứt quan hệ, nhưng anh muốn giải thích, tôi cho anh 3 phút.”

“Lạc Lạc, thật ra hôm đó anh bị cô ta chuốc say, thực sự anh không yêu cô ta, anh chỉ yêu em, cả tháng trời theo đuổi em là thật, anh yêu mỗi em thôi. Mình quay lại được không, đừng để cô ta phá hạnh phúc chúng ta chứ.” Chu Y Dạ nói.

“Chuốc say, yêu tôi, quay lại, hạnh phúc, chúng ta.” Hàn Tuyết Lạc nhếch mép cười khinh nhắc lại từ “quan trọng” rồi lắc đầu nói: “Không thể quay lại nữa, tôi đi đây.” Rồi xoay người bước đi.

“Không...” Chu Y Dạ nắm chặt tay Hàn Tuyết Lạc không buông.

“Buông tay.” Hàn Tuyết Lạc cố giật tay mình ra.

“Anh không buông.” Chu Y Dạ kiên quyết nắm chặt tay Hàn Tuyết Lạc.

Cứ thế cả hai giành giật nhau một cái tay.

Bỗng một cái túi xách không biết từ đâu, đập vô đầu Chu Y Dạ khiến Chu Y Dạ buông tay Hàn Tuyết Lạc ra và “Á”. “Két”.

Tiếng của Hàn Tuyết Lạc vang lên khi đang nhiên đối phương buông tay làm cô mất thăng bằng ngã xuống mặt đường, cảm giác tay chân đau rát. Rồi tiếng một cái ô tô phanh lại, làm cô giật bắn mình nhìn cái đầu của chiếc ô tô sang trọng cách mình chục cen-ti-mét. Hồn bay đi đâu mất.

“Cạch”. Cửa xe mở ra, tài xế bước xuống nhìn cô gái ngã trước xe mình nhú mày nói: “Phiền tránh ra.”

“A...” Hàn Tuyết Lạc lấy được cái hồn mới bay đi về, vội đứng lên và “bịch”. Té một phát vì đang bị thương “nhẹ”.

“Cạch”. Một người con trai mặc tây trang đen bước xuống, đôi mắt sắc bén chiếu vô Hàn Tuyết Lạc khiến cô rùng mình cái.

Quá lạnh! Là cảm giác cô. Nhìn sơ qua cái khuôn mặt ấy, Hàn Tuyết Lạc được Mai Tư Thanh đỡ lên, nở nụ cười nhẹ nói: “Xin lỗi” rồi quay sang trừng mắt với Chu Y Dạ nói với giọng khác nói: “Đừng làm phiền tôi nữa.” Xong cả hai lên BMW x3 xanh biển và đi mất.

Lãnh Tuấn Duật nhủ mảy nhìn cái BMW x3 biển mắt, rồi lại nhìn cậu chủ nhà mình không nói gì lên xe. Cảm giác là lạ làm sao, tự dưng...Nhưng thôi kệ, cứ lái xe tới bệnh viện đã. Thế là anh lái xe đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Sinh nhật

“Lạc Lạc của tớ, cậu có sao không?” Mai Tư Thanh nhìn Hàn Tuyết Lạc mặt tái nhợt đi ra khỏi phòng khám, liền lo lắng hỏi.

“Không.” Hàn Tuyết Lạc nở một nụ cười gượng gạo nói. Thật ra đau lắm. Tay chân có thấy xức nhẹ, nhưng trệch khớp mới là vấn đề. Gặp đúng ông bác sĩ mạnh tay, khám cho xong hết thì cô cũng chẳng còn sức rồi. Bệnh nhân người ta đau, ông lại đi bẻ ‘rắc’ một tiếng cho nó quay lại ban đầu. Hừ! Đáng ghét.

“Tại tớ không tốt, làm tên họ Chu khôn kiếp buong ngay cậu, để cậu ngã như thế, suýt nữa thì...” Mai Tư Thanh nhìn mặt Hàn Tuyết Lạc là biết đau đến thế nào, liền tự trách bản thân, xong nghĩ tới cảnh Hàn Tuyết Lạc ngã mà chỉ biết tro mắt nhìn, rồi đầu của cái xe ô tô sang trọng cách Hàn Tuyết Lạc chẳng bao nhiêu. Lúc ấy, tim cô cũng như ngừng đập ý. Chủ nhân của xe thì đều tỏa ra hơi thở lạnh lùng, cao ngạo. May mà chuồn kịp, nếu không thì... Nghĩ lại mà Mai Tư Thanh rùng mình một cái, quá đáng sợ.

“Thôi đi, mọi chuyện qua rồi thì kệ nó đi, không phải vấn đề sao, đi chơi nữa không đấy?” Hàn Tuyết Lạc trừng mắt nhìn cô bạn thân của mình hỏi, làm gì mà phải lo xa thế, cô vẫn ổn mà.

“A có, nhưng cậu nghỉ một lát đã chứ.” Mai Tư Thanh nhắc nhở.

“Ừ cũng được, đi ra cái bệnh viện này thì nghỉ, mùi kinh quá.” Hàn Tuyết Lạc lấy một tay bịt mũi nói.

“Được.” Mai Tư Thanh cười khi khi nói.

[...]

“Tiểu Phong, con đi cùng mẹ tới dự sinh nhật Lạc Lạc nha.” Diệp Vân nhìn con trai mình, thấp giọng cầu xin. Chỉ để mong gặp được con dâu yêu quý và một mưu đồ khác.

“Mẹ nói câu này mười lần rồi đấy.” Diệp Ngạo Phong liếc nhìn mẹ mình. Trong đầu lại nghĩ tới cảnh mình gặp phải cô dâu tương lai, trong lòng có chút khó hiểu.

“Đi mà con trai.” Diệp Vân tiếp tục sự nghiệp cầu xin.

“Được rồi.” Diệp Ngạo Phong không muốn bị tra tấn nữa nên đành gật đầu đồng ý.

Tối hôm sau.

“Đi nào.” Diệp Vân khoác tay chồng mình lên Rolls-Royce Phantom của con trai, đôi môi cứ cười mãi.

“Đi.” Diệp Ngạo Phong mặc tây trang đen, ngồi ghế phụ phía trước, liếc xéo cha mẹ mình, rồi nói với Lãnh Tuấn Duật.

“Ok.” Lãnh Tuấn Duật mặc tây trang trắng. Trong lòng muốn nhìn mặt chị dâu nên đồng ý cái số làm tài xế.

[...]

Trong căn biệt thự của Hàn gia, đèn thạch anh vàng nhạt làm sáng trưng cả biệt thự. Sân để xe khá đông, chủ yếu là ô tô. Những thanh niên, trai xinh gái đẹp, đều có mặt và đa số là bạn của Hàn Tuyết Lạc.

Tiếng nhạc cứ chạy, truyền tới mọi nơi của căn biệt thự này. Mùi hoa tươi được trang trí trong sảnh, khiến mọi người nghĩ là có thể đắm chìm luôn, thoải mái và dễ chịu.

Món ăn có rất nhiều loại, được đặt cùng một chỗ, nói lên mỹ thực lừng danh. Trên bàn còn đặt rất nhiều loại rượu ngon và quý. Thậm chí còn có rượu nho đỏ năm 1961.

“Phụt”. Đèn trong gian phòng chính sáng lên. Tập trung ở nơi cầu thang ấy, nhân vật chính nhẹ nhàng bước xuống.

Hàn Tuyết Lạc mặc bộ váy màu tím, tôn lên nước da trắng nõn nà. Váy vừa là cổ yếm vừa là trễ vai rất bắt mắt, ngang eo được cái nơ tinh tế siết lại tăng thêm độ thon của eo, đôi chân dài đeo đôi giày cao gót quai ánh kim, nổi bật với cách ôm cổ và mũi nhọn.

Khuôn mặt kiều diễm ấy, nổi bật hơn với cách búi hoa hồng ngang nửa, những sợi tóc dài còn lại, một nửa xoắn xuống bờ vai gầy, một nửa xoắn sau lưng. Đôi môi mỏng nở nụ cười nhẹ. Hấp dẫn người nhìn, tựa như có ma thuật khiến mọi người không ngừng nghĩ cô là công chúa từ cổ tích bước ra.

“Cảm ơn tất cả mọi người đã tới dự sinh nhật của tiểu thư Tuyết Lạc, mọi người tự nhiên nhé.” Quản gia Lý mỉm cười nói.

“Oa, Lạc Lạc của tớ, cậu mặc váy thế này có phải xinh hơn không?” Mai Tư Thanh mặc cái váy ren màu đỏ, bó sát thân thể tới đầu gối, cầm ly rượu vang bước tới trước mặt Hàn Tuyết Lạc khen ngợi.

“Thế à, hôm nay cậu cũng xinh đấy.” Hàn Tuyết Lạc mỉm cười, không quên nháy mắt trái với Mai Tư Thanh.

“Lạc Lạc à, đừng có trêu tớ.” Mai Tư Thanh đỏ mặt nói. Đây là lần đầu cô mặc váy bó sát và cầm rượu theo phong cách tiểu thư kiểu này. Chứ những lần trước có mặc váy, chết cô cũng không mặc đồ bó sát thân thể thế này đâu.

“Cha tớ đâu.” Hàn Tuyết Lạc hỏi Mai Tư Thanh.

“À, bác ấy đi tiếp bạn bè hay sao ý, ban này bác bảo thế.” Mai Tư Thanh nhấp một ngụm rượu nói.

“Ừ.” Hàn Tuyết Lạc uống ly rượu cạnh cánh tay mình, nói.

Cả hai đứng đấy trò chuyện mà không để ý ánh mắt dõi theo từ hướng khác.

[...]

“Chị dâu xinh ghê.” Lãnh Tuấn Duật không nhịn được khen ngợi Hàn Tuyết Lạc, rồi xoay người nói với Diệp Ngạo Phong: “Số cậu may mắn đấy.”

“Ừ.” Diệp Ngạo Phong mắt vẫn nhìn nhân vật chính trong tiệc, từ nãy tới giờ Lãnh Tuấn Duật từ kinh ngạc sang khen ngợi mãi, anh cũng chỉ thả chữ “ừ”. Bỗng điện thoại reo, anh ra ngoài nghe máy, khi đi vào thì đã thấy mẹ mình đang nói chuyện với Hàn Tuyết Lạc, nhú mồm, anh sải bước chân đến gần.

“Cháu xinh lắm, Lạc Lạc, sinh nhật vui vẻ nhé.” Diệp Vân đứng cạnh Hàn Tuyết Lạc khen.

“Vâng, cảm ơn bác.” Hàn Tuyết Lạc nở nụ cười lễ phép.

“Mẹ.” Diệp Ngạo Phong bước tới nhìn chăm chăm mẹ mình.

“A! Con xem, mẹ chỉ muốn chúc sinh nhật Lạc Lạc thôi mà.” Diệp Vân bị con trai phát hiện liền bĩu môi. Đợi mãi Diệp Ngạo Phong mới không nhìn Hàn Tuyết Lạc, bà mới tới bắt chuyện, ai ngờ...

“Ha, là anh à.” Hàn Tuyết Lạc nhìn nam nhân vừa lạ vừa quen hỏi.

“Các con quen nhau à.” Mặt Diệp Vân vui mừng khi biết con dâu với con trai mình đã quen.

“Dạ.” Hàn Tuyết Lạc nhìn mặt Diệp Vân xong lại nhìn sang Diệp Ngạo Phong, nghĩ có lẽ nên để gia đình người ta tự nói, liền tính bài chuẩn: “Cháu xin phép ra nói chuyện với bạn trước.” Rồi đi tới chỗ đám bạn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tìm hiểu về cuộc gặp gỡ, tức giận vô cớ

“Thôi nào, bà đừng có bày bộ mặt thế chứ.” Diệp Vũ ngồi cạnh không ngừng dỗ vợ mình. Từ tối qua về nhà tới hôm nay, cứ trưng bộ mặt như thế, vừa giận, vừa mừng, vừa lo. Ôi! Sao số ông khổ thế. Bà vợ khó chiều, con thì ngang ngạnh. Hừ!

“Ông nói xem, Lạc Lạc với tiểu Phong quen nhau từ khi nào chứ? Trong tình huống gì? Tôi muốn biết, mà cả hai đứa nó cứ giấu, tôi không nhịn nổi tò mò mà.” Mặt Diệp Vân hiện lên tia uất ức. Hôm qua hỏi con dâu không được, dùng mọi cách con trai cũng không nói. Chỉ biết hỏi Diệp Vũ, mặc dù không có đáp án.

“Muốn biết lý do sao không hỏi Lãnh Tuấn Duật.” Diệp Bình nhăn mày nói. Sải bước về phòng. Quá mệt mỏi, tuổi đã già mà con cháu lại...

“Ừ ha, ông gọi Lãnh Tuấn Duật hỏi đi.” Mặt Diệp Vân sáng bừng bừng, bám vào hi vọng – Lãnh Tuấn Duật.

“Được rồi.” Diệp Vũ bắt đầu đi lác đầu, cầm điện thoại gọi cho Lãnh Tuấn Duật.

[...]

“Má ơi, cậu chủ, ông chủ gọi.” Lãnh Tuấn Duật đang ôm tài liệu nặng, thấy chuông điện thoại reo liền nhìn, trên màn hình hiện hai chữ “Ông chủ”, khiến anh rơi luôn tài liệu, quay lại nhìn Diệp Ngạo Phong, không nhận được vừa giật mình vừa than nhẹ.

“Cứ nói không biết.” Diệp Ngạo Phong vẫn cúi đầu làm việc, chẳng hề bận tâm. Đã thế còn ác ý đuổi: “Ra ngoài.”

“...” Mặt Lãnh Tuấn Duật vừa chảy mồ hôi, vừa chảy ba dòng hắc tuyến. Đáp án chỉ vậy thôi hả, không phải chứ, anh sẽ bị hỏi tới chết mất. Mà nói sự thật thì có lẽ anh phải sang Châu Phi khai thác mỏ. Rùng mình một cái, anh vội nhặt đồng tài liệu, cầm cái điện thoại nhanh chóng ra ngoài.

“Dạ ông chủ, tôi không biết ạ, có vài lần tôi không đi cùng cậu chủ nên không biết.” Lãnh Tuấn Duật vào thang máy nghe điện thoại liền bị hỏi, lấy lý do, anh nhanh trả lời. Bây giờ, cúp điện thoại sớm mới bình yên được, đồng óc thông minh, anh liền nói: “Tôi phải xử lý tài liệu cho cậu chủ, xin phép ông chủ, tôi cúp máy trước ạ.” Dứt lời, tắt luôn cuộc gọi. Anh thở phào một hơi. Có trời mới biết nguy hiểm thế nào khi chống lại ông chủ hoặc cậu chủ. Còn cái bản tính ấy nữa...Haiz! Ôm tài liệu vào phòng làm việc.

Chiều đó.

“Cậu chủ, tôi nghĩ cậu nên nói với ông bà chủ sự thật, kéo...” Lãnh Tuấn Duật như mọi lần đi cạnh Diệp Ngạo Phong, nhắc nhở.

Tương không khó, ai ngờ khó không tưởng. Hôm nay anh bị ông bà chủ quấy rầy tận mười cuộc gọi, làm anh phải tốn bao nhiêu lý do cúp máy.

“Cậu nhàn quá đúng không?” Giọng nói Diệp Ngạo Phong lạnh lẽo vang lên, cắt luôn về sau của Lãnh Tuấn Duật. Anh biết câu tiếp theo sẽ là gì, nhưng cuộc gặp mặt với Hàn Tuyết Lạc, vốn dĩ không tốt đẹp.

Cứ nhắc tới hôm ấy, tâm trạng anh khó chịu vô cùng. Gì mà kéo nhau, xô ngã, trầy xước, làm phiền. Nghĩ tới thôi, đầu óc cũng rối bời rồi. À không, cảm xúc ấy khó tả lắm, chứa sự tức giận nữa.

“A, không, cậu chủ, tôi xin lỗi.” Lãnh Tuấn Duật vội xin lỗi. Cái giọng Diệp Ngạo Phong nghe cũng biết chứa sự tức giận. Mà anh chỉ có ý tốt nhắc nhở nhẹ thôi mà, làm gì giận anh chứ. Anh biết Diệp Ngạo Phong là kiểu đàn ông gì, nhưng là anh nhắc nhở nhẹ mà.

Cả hai cùng lên Rolls-Royce Phantom đen và ngồi vào vị trí.

“Cậu chủ, ông bà chủ...” Tài xế của nhà Diệp - bác Phó ngồi vị trí lái, lên tiếng định hỏi Diệp Ngạo Phong, ai ngờ nhận được ánh mắt lạnh lùng của cậu chủ ấy.

“Bác lái xe tới biệt thự riêng đi.” Lãnh Tuấn Duật trả lời thay Diệp Ngạo Phong.

“Bác ơi là bác, bác không nên hỏi chứ. Mặc dù lý do Diệp Ngạo Phong giận thì không biết, nhưng cũng chớ nhắc tới ông bà chủ chứ. Tôi bị làm phiền cũng chết mệt rồi. Bác nên ngoảnh mặt làm ngơ đi, hãy cầu hôm nay và ngày mai sớm trôi qua.” Mặc dù Lãnh Tuấn Duật không nói, nhưng biểu cảm cũng đủ bác Phó hiểu. Không nói thêm gì, bác lái xe tới biệt thự riêng của cậu chủ luôn.

[...]

“Trời ơi, bà bỏ bộ mặt đấy đi giùm tôi coi, hai tên tiểu tử thôi còn không bắt máy. Bực mình quá.” Diệp Vũ mắt kiểm soát hết lên. Diệp Ngạo Phong, Lãnh Tuấn Duật, ông đều không gọi được. Mà mặt vợ mình thì... Ôi trời ơi! Ông cũng muốn biết lý do mà, sao số ông khổ thế. Hỏi Hàn Nhược cũng không có đáp án.

“Biết rồi.” Diệp Vân trả lời rồi bước về phòng. Bộ mặt tiu nghỉu như vậy mà bỏ đi.

Chắc phải từ bỏ ý định mất. Đúng là hai tên cứng đầu. Sự tò mò dâng bao nhiêu, lại bị dập tắt đi bấy nhiêu. Quá mất hứng rồi. Sao muốn biết cuộc gặp gỡ của con trai với con dâu mà cũng khổ vậy. Thở dài một hơi. Ông cũng phải về phòng dỗ vợ tiếp. Thôi thì bỏ qua cuộc gặp gỡ của hai đứa nhỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ngồi chung xe

Mới sáng sớm, Hàn Tuyết Lạc đã bị Mai Tư Thanh kéo đi bộ, lúi đi mua đồ, ra vào không biết bao nhiêu cửa hàng.

“Trời ơi, Thanh Thanh, cậu muốn giết tớ à, sáng sớm đã kéo đi mua đồ, còn là váy hoa nữa chứ, đã thế còn giày cao gót.” Hàn Tuyết Lạc bực mình hét

lên, trên tay toàn là mấy cái túi đựng đồ.

Ừ! Mai Tư Thanh chính là người như thế. Không xinh theo kiểu quyền rũ, mà lại là kiểu dịu dàng. Nhưng là con gái nên cũng khá thích đi shopping, làm đẹp.

Còn Hàn Tuyết Lạc thì sao? Mặc những cái váy nhẹ nhàng và đơn giản nhất có thể. Dịp quan trọng mới sửa sang. Trang điểm chỉ là đánh lớp mỏng. Hàn Tuyết Lạc thích mặc quần áo và chạy theo những cách mặc của mình: Năng động - Hiện đại.

“Thôi đi, còn có mấy ngày nữa là cậu bị gả đi rồi, lúc đấy ai đi mua đồ cùng tớ đây, phải mua hết mình chứ.” Mai Tư Thanh lên tiếng, bày bộ mặt oan ức.

“Thôi được rồi, tớ sai, vô quán cafe ngồi được không, tớ mời lắm.” Hàn Tuyết Lạc hết cách với cô bạn thân luôn, tự tiện trả lời mà không thêm để ý câu nói của Mai Tư Thanh, chỉ biết tìm cách để nghỉ.

“Ừ đi.” Mai Tư Thanh cười hì, kéo Hàn Tuyết Lạc đi.

“Két”. Chiếc Rolls-Royce Phantom đen vừa sang trọng vừa quen thuộc dừng trước mặt hai người.

“Lên xe.” Cửa kính xe ghé sau hạ xuống, để lộ nửa gương mặt của Diệp Ngao Phong.

“Hả.” Hàn Tuyết Lạc và Mai Tư Thanh ngẩn ra.

“Lên xe.” Diệp Ngao Phong mắt kiên nhẫn nhắc lại. Hơi thở lạnh lùng có thể giết chết người bắt đầu tỏa ra.

“Chị dâu, chị ngồi cạnh cậu chủ...à không Ngao Phong đi, còn bạn chị ngồi ghế phụ. Ngao Phong không có tính nhẫn nại đâu.” Lãnh Tuấn Duật hạ cửa kính phía trước, thấp giọng nhắc nhở.

Thế là Mai Tư Thanh ngồi ghế phụ phía trên, còn Hàn Tuyết Lạc ngồi cạnh Diệp Ngao Phong.

“Đi.” Diệp Ngao Phong lạnh lùng ra lệnh.

“Này, tôi với anh quen nhau à, mà anh bảo bọn tôi lên xe làm gì, rảnh hả?” Hàn Tuyết Lạc hỏi.

“Em nói gì?” Đôi mắt Diệp Ngao Phong lạnh buốt nhìn Hàn Tuyết Lạc.

“Bạn tôi hỏi, bạn tôi với anh quen nhau à mà bảo bọn tôi lên xe, rảnh à?” Mai Tư Thanh tốt bụng nhắc lại.

“...” Mặt Diệp Ngao Phong không mang một tia ấm áp nào, cũng không có một chút cảm xúc, miệng cũng không mở.

“Chị dâu...” Lãnh Tuấn Duật mở miệng.

“Này, cả anh nữa, chủ nào tớ này à, tôi biết anh không mà một câu, hai câu gọi tôi là chị dâu là thế nào hả?” Hàn Tuyết Lạc cắt ngang lời Lãnh Tuấn Duật.

“Im miệng.” Diệp Ngao Phong lạnh lùng quát.

“Anh nghĩ mình là ai chứ, muốn quản tôi á, anh đủ tuổi chắc.” Hàn Tuyết Lạc cãi lại.

“Tôi nói em câm” Diệp Ngao Phong thật muốn đập chết cô gái ngồi cạnh. Xinh đẹp, ừ, xinh thật. Thế mà cái tính,...

“Lạc Lạc của tớ, bình tĩnh đi, tớ biết chuyện của tên Chu khôn kiếp làm cậu khó chịu, cũng không nên giận cá chém thớt như bây giờ chứ. Cậu xem cái tên đó đi, đáng bị đá sớm chứ.” Mai Tư Thanh lên tiếng nhắc nhở bạn tốt.

“Thanh Thanh, cậu nói xem, tớ thế nào mà bị hắn ta lừa chứ, thật khó chịu.” Hàn Tuyết Lạc dẫu môi nói lại, coi hai tên đàn ông trong xe như không khí.

“Tớ biết mà.” Mai Tư Thanh cười xòa trước cái nhìn như muốn lột xác cô của hai tên đàn ông trong xe.

“Em còn 5 tuần nữa kết hôn.” Diệp Ngao Phong lên tiếng nói, nhìn Hàn Tuyết Lạc. Nhắc lại cho Hàn Tuyết Lạc biết ngày mình kết hôn.

“Hả, không phải cậu nói tuần sau à Lạc Lạc.” Mai Tư Thanh há mồm hỏi.

“Ồ, xin lỗi Thanh Thanh nhé, cậu dễ bị lừa quá.” Hàn Tuyết Lạc bật cười nói.

“Á à, hay lắm, để xem mai bà làm gì cung. Dám diễn kịch lừa bà.” Mai Tư Thanh mang dáng đòi nợ nói.

“Xin lỗi mà.” Hàn Tuyết Lạc run rẩy bả vai xin lỗi.

“Thì ra em muốn kết hôn sớm thế.” Diệp Ngao Phong nhìn Hàn Tuyết Lạc nói.

“Cái đầu nhà anh, ai đòi muốn kết hôn sớm không, 5 tuần nữa tôi mới kết hôn, hừ.” Hàn Tuyết Lạc hừ một tiếng.

“Két”. Chiếc xe phanh lại.

“Chị dâu, tới nhà chị rồi.” Lãnh Tuấn Duật nói. Đối với Hàn Tuyết Lạc dùng giọng quở trách anh, anh chỉ cảm thấy tính cách chị dâu khá thú vị rồi đó.

"Xem ra mai sau sẽ được xem nhiều bộ phim miễn phí rồi, khá khá." Lãnh Tuấn Duật thầm nghĩ trong lòng.

“Cạch”. Mở cửa xe ra, Hàn Tuyết Lạc và Mai Tư Thanh xoay luôn người vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Diệp Ngạo Phong là ai?

“Cha à, sao gọi con xuống vậy.” Hàn Tuyết Lạc mang giọng nũng nịu pha chút trách móc đi xuống, trên người mặc bộ quần áo ngủ, tóc xõa tự nhiên, đeo đôi dép con gấu dễ thương bước xuống.

Đang ngồi trên phòng làm việc với Mai Tư Thanh thì cha cô gọi xuống. Hại cô đang nằm phải xuống nhà, chẳng soi gương lại mình.

“Nhà có khách.” Hàn Nhượng lắc đầu nhắc nhở.

Lạc Lạc nhà ông khi ở nhà và khi ra ngoài hoàn toàn trái ngược nhau. Ông nhắc suốt ngày mà Lạc Lạc vẫn không bỏ được cái tính ấy.

“Dạ.” Hàn Tuyết Lạc giật mình nhìn ra ghế sofa.

“Má ơi, có khách, hả, sao lại là hai tên đó chứ.” Hàn Tuyết Lạc khóc thầm.

Gương mặt Hàn Tuyết Lạc vì ngại ngùng lẫn tức giận mà đỏ bừng lên. Mái tóc xõa ngang lưng rối nhẹ. Đôi môi đỏ mọng hé một tí. Bàn tay ngọc ngà gãi đầu. Hai chân đá mặt sàn, bước xuống.

“Lạc Lạc à.” Mai Tư Thanh từ trên lầu đi xuống.

“Hả.” Hàn Tuyết Lạc quay lại nhìn, đôi chân định ra sofa ngồi dừng lại.

“Tớ về trước, mai 8 giờ sáng có mặt tại điểm hẹn với bạn học nhé, bác Hàn cháu xin phép về trước.” Mai Tư Thanh nói xong, đi qua phòng khách, không nhìn được mà há mồm, định nói gì đó nhưng bị mắc lại.

“Khách nhà tớ, không cần quan tâm đâu, cậu về trước đi.” Hàn Tuyết Lạc bước tới vỗ vai Mai Tư Thanh, lắc đầu nhẹ.

Mai Tư Thanh thở dài, gật đầu một cái rồi đi về.

Hàn Tuyết Lạc cũng khôi phục được trạng thái bình thường. Bước xuống định ngồi cạnh cha mình nhưng lại bị cha quở cho một câu: “Con sang kia ngồi đi.”

“Hơ, tại sao ạ?” Hàn Tuyết Lạc hỏi. Ngồi đâu chẳng được chứ, sao lại phải sang ngồi cạnh tên kia.

“Con muốn lí do?” Hàn Nhượng nhướn mày nhìn con gái.

Trong lòng thầm kêu: “Con gái ơi, sang đó ngồi đi, hiểu cho cha cái coi.”

“Không ạ.” Hàn Tuyết Lạc ngồi cạnh Diệp Ngạo Phong nhưng vẫn giữ khoảng cách. Tới đầu ghế, anh cuối ghế.

Hàn Nhượng nhìn con gái, khẽ nói: “Lạc Lạc, đó là chồng sắp cưới của con, Diệp Ngạo Phong.”

“Cái gì?” Hàn Tuyết Lạc tròn mắt hỏi.

What? Gì cơ? Sao tên kiêu căng này lại là chồng tương lai của cô.

“Diệp Ngạo Phong là chồng con.” Hàn Nhượng nhắc lại.

Nếu bây giờ Hàn Tuyết Lạc đang uống nước, nghe được câu đó chắc chắn sẽ sặc. Còn đang ăn thì chắc chắn sẽ nghẹn. Nhưng bây giờ,... Hàn Tuyết

Lạc, đầu chính thức trống rỗng. Khuôn mặt lơ lơ nhìn Diệp Ngạo Phong, đúng lúc Diệp Ngạo Phong nhìn. Hồn cô vô thức bay đi trước Diệp Ngạo Phong.

Diệp Ngạo Phong có mày kiếm, đôi mắt phượng hẹp dài, sống mũi cao, đôi môi mỏng mím lại. Ngũ quan phải gọi là hoàn hảo. Dáng người ngồi thẳng tắp, chân phải vắt lên đầu gối chân trái, khuôn mặt quay sang nhìn Hàn Tuyết Lạc. Khắp người tỏa ra khí chất vương giả.

“Khụ...” Lãnh Tuấn Duật đứng cạnh thành ghế, ho nhẹ một tiếng, tốt bụng kéo hồn Hàn Tuyết Lạc về.

“...” Hàn Tuyết Lạc ngại ngùng, cúi mặt xuống. Khuôn mặt lại đỏ lên, bàn tay ngọc ngà sờ sờ mũi, mắt nhìn chằm chằm sàn nhà.

Nhưng trong lòng thì đang gào thét tiếp: “Má ơi, mình bị sao vậy, ahuhu, ngại quá, làm sao mà dám...”

Bống điện thoại của Lãnh Tuấn Duật reo, thu hút sự chú ý của ba người kia.

Cười xuê một cái, anh bắt máy nghe. Không biết bên kia nói gì nhưng đôi mày của Lãnh Tuấn Duật khẽ nhíu lại, tắt máy, nói nhỏ vào tai Diệp Ngạo Phong xong quay sang Hàn Nhượng với Hàn Tuyết Lạc: “Bác, bọn cháu về trước. Bye chị dâu.” Lãnh Tuấn Duật nói rồi cùng Diệp Ngạo Phong đi.

“Cha, những điều ban nãy cha nói thật không?” Hàn Tuyết Lạc thấy con Rolls-Royce Phantom đen rời đi, vội chạy tới cạnh Hàn Nhượng hỏi, thăm mong những lời nói ban nãy không phải thật.

“Ừ, là thật.” Hàn Nhượng gật đầu một cái. Biết cô suy nghĩ gì, liền cố giải thích: “Con gái, mong con hiểu cho, kết hôn là chuyện sớm muộn, công ty cha...”

“Vâng, con hiểu, con nghĩ trước.” Hàn Tuyết Lạc cười cười rồi lên phòng, cắt ngang câu nói của Hàn Nhượng.

Lên phòng mình, cô mở máy tính tìm hiểu về những thứ quanh Diệp Ngạo Phong và kết quả: Tổng giám đốc công ty Diệp Hoàn là Diệp Ngạo Phong, ngồi vị trí tổng giám đốc từ khi 19 tuổi, và công ty nhanh chóng đứng trong top công ty của thế giới. Về gia đình, Diệp Ngạo Phong là thái tử nhà Diệp, tính tình lạnh lùng, cao ngạo, mưu mô khó lường, vô cùng thông minh. Gia đình nhà Diệp có truyền thống lâu đời và rất nổi tiếng...

“Sao mà kinh vậy, giới thiệu về bối cảnh, mà tính cách chỉ có vậy thôi hả trời?” Hàn Tuyết Lạc nhăn mặt nhìn những thứ trong màn hình máy tính.

Bực mình gấp máy lại, cô lăn lên giường và nằm trong suy nghĩ riêng.

Đúng kết hôn là chuyện sớm muộn, và đó là chồng cô - Diệp Ngạo Phong, cô phải chấp nhận sự thật. Chồng cô rất đẹp trai và tài giỏi cơ mà, tự hào lên.

Nhưng mà cô có ác cảm với Diệp Ngạo Phong, chồng mình đó.

Mãi mê chạy theo suy nghĩ và đấu tranh suy nghĩ, cô cũng không biết mình chìm vào giấc ngủ từ khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ngày mai làm thư kí?

Hàn Tuyết Lạc và Mai Tư Thanh tới quán cafe gặp bạn học thời sơ trung.

“Lạc Lạc, Thanh Thanh, bọn tớ ở đây.” Tư Duệ - lớp phó của lớp Hàn Tuyết Lạc với Mai Tư Thanh học suốt 7 năm trời, đứng ở một bên vẫy vẫy tay.

Hàn Tuyết Lạc và Mai Tư Thanh mỉm cười, cùng nhau đi tới.

“Chào các cậu.” Hàn Tuyết Lạc và Mai Tư Thanh kéo ghế ngồi cạnh nhau.

“Chà, mới mấy năm không gặp, nhìn đi, hai cậu càng quyến rũ rồi.” Mộc Ảnh - cô nàng mơ mộng nhất lớp, ngồi bên cạnh Hàn Tuyết Lạc khen. Nhìn lại bản thân mình, nàng giọng buồn buồn than: “Haiz, ông trời bất công quá, tới giờ tớ vẫn còn ế này.”

“Thế Ảnh Ảnh xinh gái hãy theo Mộc Nghiên anh đi, ở với anh sẽ không lo gì cả.” Mộc Nghiên đào hoa vuốt tóc đứng lên, mắt trái nháy với Mộc Ảnh.

“Đúng rồi, theo Mộc thiếu sẽ không lo gì cả, chỉ lo thiếu tiền mà thôi.” Đồng Hữu hài hước cũng đứng lên, chèn thêm một câu.

“Haha.” Mười năm con người cùng bật cười.

[...]

“Mẹ, sao lại tới đây.” Diệp Ngạo Phong vừa họp xong, mới mở cửa phòng tổng giám đốc đã thấy mẹ mình đang ngồi tại sofa uống nước, anh nhú mồm hỏi.

Thường thường sẽ rất ít người được ra vào căn phòng tổng giám đốc này. Chỉ có anh, Lãnh Tuấn Duật và vài người bạn nữa mới được vô, nhưng ngoài anh ra, những người khác có việc báo cáo mới tới. Chẳng phải mẹ anh rất lười, suốt ngày ở nhà sao, sao hôm nay đến?

“Tiểu Phong, ngày mai Lạc Lạc sẽ tới đây làm việc, chúc thư kí, tới khi kết hôn sẽ nghỉ.” Diệp Vân nói.

“Sao?” Diệp Ngạo Phong nhú mồm, bước tới ghế tổng giám đốc ngồi.

“Lạc Lạc chưa có việc, mẹ muốn hai con giao tiếp, tìm hiểu nhau nhiều hơn. Con cũng đừng quên lời mình hứa đó Diệp thái tử.” Diệp Vân chậm rãi giải thích, về sau được nhấn mạnh.

Chẳng là, cái cuộc gặp gỡ của Ngạo Phong với Tuyết Lạc chỉ có duy nhất 4 người: Hàn Tuyết Lạc, Mai Tư Thanh, Diệp Ngạo Phong và Lãnh Tuấn Duật biết. Mẹ anh thì nhẽ nheo hai ngày trời nhưng anh không nói, thế là anh “lỡ” thốt ra lời hứa: sẽ làm những điều mẹ bảo suốt một tuần.

Vì thế mà anh phải tới đón Hàn Tuyết Lạc với bạn thân Hàn Tuyết Lạc - Mai Tư Thanh, rồi còn phải tới nhà Hàn Tuyết Lạc “ngồi chơi” để được Hàn Nhượng giới thiệu với con gái ông ấy, anh là chồng sắp cưới của cô. Đó là do mẹ anh yêu cầu hết đây.

“Được rồi, mẹ về mà nghỉ đi.” Diệp Ngạo Phong nói.

“Ừ, mẹ về trước.” Diệp Vân nhắc bước đi về, trong lòng thâm cười ha hả.

“Cạch”. Cửa phòng được mở ra.

“Ủa bà chủ, chào bà.” Lãnh Tuấn Duật ở bên ngoài định gõ cửa phòng thì cửa đã mở ra, còn là mẹ của Diệp tổng nữa chứ.

“Ừ.” Diệp Vân gật đầu đi tiếp.

“Cốc cốc”. Đợi bóng Diệp Vân khuất đi, Lãnh Tuấn Duật mới gõ cửa.

“Vào đi.” Diệp Ngạo Phong bên trong nói.

“Diệp tổng, chị dâu đi gặp bạn cũ thời sơ trung.” Lãnh Tuấn Duật mới vào liền nói.

Diệp Ngạo Phong xoay lưng với Lãnh Tuấn Duật: “Ừ, ngày mai cậu sẽ được nghỉ tới bao giờ tôi kết hôn lại đi làm, nhưng những việc tôi giao vẫn phải xử lí.”

“Dạ, vậy thư kí là...chị dâu?” Lãnh Tuấn Duật hỏi.

Căn bản là anh đã làm thư kí của Diệp Ngạo Phong suốt mấy năm rồi nên là anh hiểu tính của sếp nhà, rất kén chọn. Mà ban này, mẹ của Diệp tổng tới, bây giờ lại nói có người làm chức thư kí thay anh. Suy nghĩ anh...chắc chắn, tám mươi phần trăm là chuẩn.

“Ừ.” Diệp Ngạo Phong gật đầu một cái.

[...]

“Con...con làm thư kí của tổng giám đốc công ty Diệp Hoàn á?” Hàn Tuyết Lạc nghe cha mình nói, không tin được điều đó, liền hỏi lại.

“Ừ.” Hàn Nhượng gật đầu một cái. Chưa để con gái trả lời gì, ông nói tiếp: “Cái ý kiến này là của gia đình họ Diệp, nhưng cha đồng ý, vì làm thế để giúp các con tìm hiểu nhau hơn.”

“Vâng, vậy bao giờ thì con đi làm?” Hàn Tuyết Lạc cũng chấp nhận lí do ấy, hỏi.

“Mai luôn, 8 giờ sáng, con tới đó sẽ được bảo rõ.” Hàn Nhượng vui mừng nói.

“Vâng.” Hàn Tuyết Lạc gật đầu tỏ ý hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sùng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ngày đầu đi làm

Sáng hôm sau, Hàn Tuyết Lạc mặc sơ mi trắng với chân váy công sở đen cùng đôi giày cao gót da bóng 7cm, mái tóc dài xõa ngang lưng được chải mượt, cầm cái túi xách đi làm.

Trước cổng công ty Diệp Hoàn.

"Nhìn từ ngoài đã có thể nói lên không ít điều về công ty Diệp Hoàn này, không biết bên trong sẽ thế nào nữa nhì." Hàn Tuyết Lạc tò mò nghĩ.

Vẫn biết, số người muốn vào công ty này rất nhiều, mặc dù chỉ là chức vị nhỏ cũng được không ít người hưởng ứng tới phỏng vấn. Thật không ngờ, đúng lúc cô đang "thất nghiệp" lại được làm thư kí của tổng giám đốc công ty Diệp Hoàn này. Cười một cái làm động lực, Hàn Tuyết Lạc bước vào trong sảnh.

Tới quầy tiếp tân, nhìn cô gái tiếp tân dịu dàng trước mặt, Hàn Tuyết Lạc định mở miệng, thì giọng nói của Lãnh Tuấn Duật từ đằng sau vang lên: "Chị dâu, chị tới rồi à, cậu chủ đang chờ chị trên phòng, để tôi dẫn chị lên."

Hàn Tuyết Lạc không nói gì, cười nhẹ một cái rồi cùng Lãnh Tuấn Duật vào thang máy riêng, lên tầng cao nhất của công ty.

"Đỉnh". Vài phút trong thang máy nhanh chóng trôi qua, đã lên tới nơi.

"Cốc cốc". Lãnh Tuấn Duật tới gõ cửa phòng tổng giám đốc, bên cạnh là Hàn Tuyết Lạc.

"Vào đi." Giọng nói Diệp Ngao Phong truyền ra.

"Cạch". Lãnh Tuấn Duật mở cửa phòng ra, nói: "Chị dâu, chị vào đi, cậu chủ, tôi xin phép." Rồi đi về thang máy, bấm nút xuống tầng một.

Hàn Tuyết Lạc hít một hơi, đóng cửa phòng lại, chậm rãi bước tới đứng đối diện bàn làm việc của Diệp Ngao Phong.

Phải công nhận khi làm việc Diệp Ngao Phong rất chăm chỉ, mọi thứ xung quanh cũng không quan tâm.

Hàn Tuyết Lạc đảo mắt nhìn khắp cái căn phòng tổng giám đốc này, trong lòng thầm nhận xét rằng: xa hoa, sang trọng và gọn gàng. Cái này có thể nói lên, Diệp Ngao Phong là người uy quyền, rất sạch sẽ.

"Đã tới?" Diệp Ngao Phong ngẩng đầu nhìn Hàn Tuyết Lạc đứng đối diện, có vẻ cô đang nhận xét gì đó, nhưng anh cũng chẳng quan tâm, không nặng không nhẹ hỏi.

Lúc này, Hàn Tuyết Lạc mới chui ra khỏi cái nhận xét riêng, gật đầu một cái: "Ừm"

"Phòng làm việc bên cạnh, có tài liệu cần thiết cũng như việc phải làm, bao giờ cần tôi thì gọi, ra vào đóng cửa." Diệp Ngao Phong nói rồi lại cúi xuống cầm bút làm việc tiếp.

"À...ờm." Hàn Tuyết Lạc hiểu ý câu nói của Diệp Ngao Phong, gật đầu cái, cô bước về phòng làm việc của mình - phòng thư kí tổng giám đốc.

Về phòng làm việc của mình. Hàn Tuyết Lạc thầm nghĩ: "Đúng là công ty nổi tiếng có khác, phòng của thư kí cũng sang trọng". Nhìn căn phòng làm việc của mình, Hàn Tuyết Lạc gật đầu một cái, tới ghế làm việc ngồi xuống. Căn phòng này lấy tông chủ đạo là màu trắng, hầu hết mọi thứ, từ bức tường, cánh cửa, bàn ghế tới cả máy tính bảng cũng là màu trắng.

Nhìn sắp tài liệu bên tay trái, Hàn Tuyết Lạc giờ ra xem, miệng nhỏ khẽ mở thành hình chữ O nhưng nhanh chóng về bình thường, hóa ra đây là tài liệu về công ty Diệp Hoàn, mọi thứ được nêu rất rõ. Một sắp dày như một quyển vở hơn 200 trang. Nếu những ai không biết công ty Diệp Hoàn, có lẽ thấy sắp tài liệu này, cũng phải roi mồm cả nửa ngày mất. May là công ty này, cô đã xem thông tin qua mạng, nên không còn quan trọng.

Xem được nửa tiếng, Hàn Tuyết Lạc lại đặt xuống, cầm tài liệu bên cạnh tay phải lên xem. A! Ra là mua công ty nhỏ mới lập nhưng mà cái công ty này nhìn là biết có tương lai nha, chẳng qua là tài năng còn ẩn thôi. Không hổ danh là Diệp thái tử, mắt nhìn khá là tốt. Cầm cái bút máy, cô bắt đầu làm việc.

[...]

"Bà chủ, để bao giờ chị dâu quen công việc thì hẵng tới." Lãnh Tuấn Duật vừa ra xe, liền nhận được điện thoại của bà chủ. Nghe bà chủ nói bà muốn đến xem chị dâu làm việc, anh liền lên tiếng can lại.

"Hừ, thế cũng được, vậy tạm biệt cậu, nghỉ ngơi cho tốt." Diệp Văn nhũn mày, tắt máy. Nghĩ lại lời nói của Lãnh Tuấn Duật, đúng là không nên làm phiền con dâu làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sùng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bị sỉ nhục

Giờ nghỉ trưa.

“Cốc cốc”. Hàn Tuyết Lạc gõ cửa phòng tổng giám đốc, nói: “Giám đốc, tôi gửi tài liệu.”

“Vào đi.” Giọng Diệp Ngạo Phong từ trong truyền ra.

“Cạch”. Hàn Tuyết Lạc mở cửa đi vào, cũng không quên đóng cửa lại.

Hàn Tuyết Lạc đặt tài liệu lên trên bàn làm việc của Diệp Ngạo Phong: “Tài liệu giám đốc giao, tôi làm xong rồi.”

“Ừ.” Diệp Ngạo Phong hài lòng, gật đầu một cái.

Anh không ngờ, cô vợ sắp cưới của mình lại tài như thế, gần bằng Lãnh Tuấn Duật luôn. Thật ra anh cũng chưa từng nghĩ cô sẽ có khả năng xử lý tốt vậy, ai bảo cô thất nghiệp cơ. Đúng là anh vẫn nên tôn trọng ý kiến của mẹ mình, biết đâu lại có bất ngờ như hôm nay chẳng hạn...

“Đi ăn cơm không?” Diệp Ngạo Phong hỏi.

Trong lòng thầm nhủ: “Chỉ là mời một bữa vì cô ấy tài thôi, không có gì cả.”

“Được, dù sao tôi cũng đang đói.” Hàn Tuyết Lạc trả lời, rồi sai bước ra mở cửa.

Diệp Ngạo Phong trong lòng chửi thầm một câu. Rốt cuộc anh là giám đốc hay cô là giám đốc vậy, tự nhiên hết chỗ nói. Anh “hừ” một tiếng, cũng sai bước tới thang máy.

Tại phòng ăn.

“A, giám đốc xuống đây ăn cơm kia.” “Cô gái cạnh đi cạnh giám đốc là ai vậy?” “Ngưỡng mộ cô ấy quá.” “Có gì chứ, chắc là loại lăng lợ thôi.” Tiếng xì xầm của nhân viên vang lên.

“Đồ ăn không ngon?” Diệp Ngạo Phong hỏi Hàn Tuyết Lạc ngồi đối diện không động đũa. Dù sao anh cũng là giám đốc nên cần “quan tâm” thư kí mới, nhân viên một ít.

“Không có.” Hàn Tuyết Lạc nói rồi cầm đũa lên ăn, được vài miếng lại buông đũa xuống nói: “Tôi no rồi, giám đốc ăn tiếp đi.” Rồi sai bước về phòng.

[...]

“Cạch”. Cửa phòng của thư kí tổng giám đốc bị mở ra.

Hàn Tuyết Lạc đang nằm ườn ra bàn, cũng phải bật dậy, nhìn cô gái lạ mặt trước cửa phòng, Hàn Tuyết Lạc không nhận được nhũn mày hỏi: “Cô là ai?”

Cô gái đó bước tới gần, tự nhiên ngồi lên mặt bàn, giọng khoe khoang nói: “Mày muốn biết à, tao là người mà anh Phong rất tôn trọng, được chứ. Còn mày, sao mày được ở đây, không phải phòng này của anh Duật ư, anh đây đâu.”

“Phiền ra ngoài.” Hàn Tuyết Lạc nhăn mặt nói. Thật phiền phức!

“Tao không ra đây, sao, mày là ai?” Cô gái đó chống nạnh hỏi, như kiểu “chủ nhà hỏi người lạ vào nhà” vậy.

“Thư kí tổng giám đốc, chẳng nhẽ cô không biết phòng này.” Hàn Tuyết Lạc chậm rãi nói.

“Hừ, mày nghĩ gì vậy, anh Duật làm thư kí ở đây cũng bao nhiêu năm rồi, làm sao mà mày dễ dàng vào vậy. À, hay là mày đi bằng cửa sau.” Cô gái đó giải thích rồi bỗng nhiên nhấn mạnh về sau.

“Ý cô là gì?” Hàn Tuyết Lạc không vui hỏi lại.

Trời trời, nhìn lại đi, cô xinh đẹp, ưu tú thế này mà bảo cô đi bằng cửa sau.

Há, buồn cười thật.

Cô đường đường là con dâu sắp tới nhà Diệp, cần chi phải hạ thấp danh dự để leo lên giường với Diệp thái tử chứ.

“Nghe không rõ sao hồ ly, mày đã leo lên giường với anh Phong, để có cái chức này, đúng chứ.” Cô gái đó cười ha hả nói.

“Im” Hàn Tuyết Lạc có thể cho cô ta làm phiền nhưng hạ thấp danh dự, chà đạp nhân phẩm cô á, cô ta có tư cách gì?

“Sao, tao nói trúng tim đen của mày rồi à.” Cô gái đó lại cười khoái chí nói.

Hàn Tuyết Lạc đè nén lửa giận trong lòng, xoa xoa cái trán, cô nói: “Phiền cô ra ngoài, để tôi làm việc.”

Cô gái đó nhìn Hàn Tuyết Lạc bằng ánh mắt khinh bỉ nói: “Định tìm cách quyến rũ anh Phong tiếp à, xin lỗi nha, mày nên bỏ suy nghĩ đó đi, hèn hạ.”

“...” Hàn Tuyết Lạc im lặng lờ đi điện thoại ra lướt.

“10 vạn, đủ để mày bỏ đi chứ.” Cô gái đó nói.

“...” Hàn Tuyết Lạc lại tiếp tục im lặng.

Giờ chứ, cô ta sao dám ví cô với loại gái làng chơi vậy? Thật bức mình mà.

“100 vạn thì sao.” Cô gái đó lại ra giá.

“...” Và Hàn Tuyết Lạc lại im lặng.

“Rốt cuộc mày muốn bao nhiêu.” Cô gái đó bức mình hỏi, xong, bỗng dưng cười to nói: “Ôi, tao quên mất, âm mưu của mày lớn quá nhỉ, định hưởng giàu từ con cái à.”

“Có giỏi thì sang phòng giám đốc mà nói.” Hàn Tuyết Lạc cau mày lại, nhìn cô gái đó.

Sao mà phiền thế không biết, cô muốn nghỉ cũng không được.

“Được được, mày sẽ chết vì tội mạnh miệng đó.” Cô gái đó bật cười rồi kéo Hàn Tuyết Lạc ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sùng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cái tát

“Cạch”. Cánh cửa phòng tổng giám đốc bị mở ra, một bóng người nhỏ bé chạy vào, sà vô lòng Diệp Ngạo Phong đang ngồi: “Anh Phong, cô gái kia ban nãy chửi em.” Chỉ Hàn Tuyết Lạc ngoài cửa, nước mắt cứ thế rơi.

“...” Diệp Ngạo Phong nhú mày nhìn cô gái trong lòng, lại nhìn Hàn Tuyết Lạc không biểu cảm ngoài cửa, anh nói: “Trần nhi, vào phòng anh phải gõ cửa chứ, rốt cuộc là có chuyện gì, nói đi.”

“Anh, cô gái kia tự nhiên vào phòng thư kí nằm ườn ở đấy, em mở cửa đi vào hỏi anh Duật đâu đã bị cô ấy chửi xối xả, xúc phạm danh dự em.” Y Trần uất ức nói, nước mắt giả tạo cứ thế chảy.

“Phải không?” Diệp Ngạo Phong nghi ngờ hỏi.

Anh không tin, Hàn Tuyết Lạc lại chửi người "xối xả" được, mặc dù lần trước có nói ít nhưng mà cô ấy đang ở công ty, phải lịch sự chứ, cách nói chuyện với anh cũng rõ mà.

“Phải mà anh.” Y Trần gật gật đầu. Trong lòng run lấy bầy.

“Vào đây.” Diệp Ngạo Phong nói.

Hàn Tuyết Lạc bước tới gần, mắt nhìn Y Trần với Diệp Ngạo Phong, không tự chủ được mà nhăn mặt.

Cái gì đang diễn ra vậy?

Ở phòng cô, Y Trần chửi mắng cô, khuôn mặt độc ác.

Giờ tự nhiên vào phòng giám đốc, lật ngược lại sự thật, giả bộ uất ức, khóc lóc.

A! Cô ta có tài diễn nhì.

Tới chồng sắp cưới của cô, cũng sang bên cô ta.

Nhưng...

“Kể lại sự việc đi thư kí Hàn.” Diệp Ngao Phong nhìn Hàn Tuyết Lạc, cất giọng nói.

“Anh...” Y Trần đang định nói thì bị Diệp Ngao Phong nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, liền ngậm miệng lại.

Trong lòng thầm chửi con hồ ly Hàn Tuyết Lạc, khốn kiếp.

“Cô ta mở cửa vào phòng tôi, tôi hỏi cô ta là ai, thì cô ta nói thân với anh và Lãnh Tuấn Duật, xong hỏi ngược lại tôi, tôi nói mình là thư kí tổng giám đốc. Cô ta lại nghi ngờ, rồi bảo tôi đi bằng cửa sau. Xong trả giá tiền để tôi tránh xa anh.” Hàn Tuyết Lạc chậm rãi kể.

“Trần nhi.” Diệp Ngao Phong tức giận gọi Y Trần.

“Anh...em bị oan.” Y Trần giật mình, rồi oan ức nói: “Anh, là cô ta đồ lỗi cho em.”

“Tôi không có thời gian để ở đây nhìn hai người ‘tình tứ’, tôi về làm việc trước.” Hàn Tuyết Lạc bốp nhẹ trán, rồi xoay người bước đi.

Ra khỏi cửa không quên đóng cửa lại, “cách” một tiếng “nhẹ nhàng”.

Giờ trong phòng tổng giám đốc chỉ còn lại hai người: Y Trần và Diệp Ngao Phong.

“Anh Phong...” Y Trần mang bộ mặt vừa oan ức vừa nũng nịu gọi tên Diệp Ngao Phong.

“Trần nhi, em nên biết thân phận của mình.” Diệp Ngao Phong lạnh lùng nói, đẩy Y Trần trong lòng ra: “Em về đi, anh còn làm việc, Hàn Tuyết Lạc là thư kí của anh, em đừng làm phiền.”

Haiz, mới ngày đầu đi làm mà vợ sắp cưới của anh đã bị ‘hại’, nhân viên bàn tán, em gái nuôi của anh làm phiền. Chẳng biết mai sau còn thế nào nữa. Mẹ anh mà biết có khi tra tấn lỗ tai anh nặng nề mất.

Còn chuyện thân phận Y Trần, có lẽ, chuyện này chỉ có Diệp Ngao Phong, Lãnh Tuấn Duật và Y Trần biết đó là: Y Trần được Diệp Ngao Phong nuôi cũng đã được 3 năm.

Còn lí do, là lúc đó Y Trần từng giúp Diệp Ngao Phong.

“Vâng.” Y Trần cúi mặt nói, che giấu đi sự phẫn nộ, bước ra ngoài, đóng cửa lại, vào thang máy. Trước khi thang máy đóng, cũng không quên trao ánh mắt đầy lửa tới cửa phòng thư kí tổng giám đốc.

Chuyện ban nãy, thật là, làm cô như bị ăn một cái tát vậy, còn trước mặt người mình thương nữa chứ, sao mà nhục thế không biết.

Hàn Tuyết Lạc, cô chờ đấy, con hồ ly tinh.

5 rưỡi chiều.

“Alo” Hàn Tuyết Lạc sai bước vào thang máy, bên tai phải là cái điện thoại: “Ừ, tớ mới đi làm, việc ổn, thôi tớ cúp máy trước nhé Thanh Thanh.”

“Bạn thân gọi?” Không biết Diệp Ngao Phong từ đâu ra, đứng sau Hàn Tuyết Lạc hỏi.

“Ôi má ơi, hết hồn.” Hàn Tuyết Lạc giật mình, một tay cất điện thoại, một tay vỗ ngực nói.

“Thế cũng hết hồn, yếu tim quá.” Diệp Ngao Phong không thèm liếc mắt một cái, bấm nút thang máy xuống tầng một.

Xuống đại sảnh, nhân viên công ty cũng tan hết, chỉ còn lại vài người.

Ra tới cổng, Hàn Tuyết Lạc đi bộ trên vỉa hè. Bỗng một chiếc Rolls-Royce Phantom đen dừng ngay bên cạnh.

Hàn Tuyết Lạc nhú mày, nhỏ giọng lầm bầm hỏi: “Cái gì nữa vậy trời?”

Cửa kính xe bên dưới được hạ xuống, lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ của Diệp Ngao Phong, anh nói: “Lên xe.”

“Chi.” Hàn Tuyết Lạc nhú mày hỏi.

“Tối gặp cha mẹ tôi, có cả bác Hàn.” Diệp Ngao Phong giải thích.

“Cách”. Hàn Tuyết Lạc mở cửa xe, ngồi cạnh Diệp Ngao Phong.

Diệp Ngao Phong nhắm mắt, tựa lưng vào ghế nói: “Đi về biệt thự Diệp.”

“Vâng.” Bác Phó gật đầu lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Ăn cơm với thông gia tương lai

Trong xe, không ai nói với ai câu nào. Hàn Tuyết Lạc chống tay nhìn ra ngoài cửa sổ, Diệp Ngao Phong thì nhắm mắt nằm im.

Tới khi xe vào sân của biệt thự Diệp thì dừng lại, Diệp Ngao Phong mở cửa bước xuống, Hàn Tuyết Lạc cũng mở cửa xuống xe.

A! Đẹp thật nha, biệt thự này mang vẻ cổ điển châu Âu sang trọng nè, có một vườn hoa quý, vòi phun nước,...

“Vào không?” Diệp Ngao Phong hỏi Hàn Tuyết Lạc đang ngẩn ngơ nhìn căn biệt thự này, chậm rãi sai bước đi vào.

“A...có.” Hàn Tuyết Lạc lấy được hồn về, vội chạy theo Diệp Ngao Phong.

Vào trong phòng khách.

“Ông nội, cha, mẹ, bác Hàn.” Diệp Ngao Phong chào rồi lên phòng.

“Lạc Lạc, con tới rồi, vào đây ngồi đi.” Diệp Vân nghe thấy tiếng con trai mình, nhìn ra ngoài cửa thấy Hàn Tuyết Lạc, liền chạy ra, kéo cô vào.

“Dạ.” Hàn Tuyết Lạc cười, cũng đi vào sau Diệp Vân.

“Đây là ông nội của tiểu Phong, còn đây là cha thằng bé.” Diệp Vân kéo Hàn Tuyết Lạc vào liền giới thiệu.

“Con chào ông, chào bác,...cha.” Hàn Tuyết Lạc vào trong, chào hỏi ông và cha của Diệp Ngao Phong, rồi quay sang chào cha mình.

“Ừ.” Diệp Bình gật đầu, đôi mắt bắt đầu phán xét cháu dâu sắp cưới của mình: “Thôi đủ người rồi, vào ăn cơm đi.”

Trong phòng bếp.

“Lạc Lạc ăn nhiều vào con.” Diệp Vân gấp miếng thịt vào bát Hàn Tuyết Lạc, hỏi: “Hôm nay làm việc tốt không con?”

Lãnh Tuấn Duật có khuyên bà không nên tới công ty làm phiền, nhưng không có bảo bà không nên gọi Hàn Tuyết Lạc tới hỏi thăm đâu nhỉ? Bà chỉ cần không để cho tên nhóc đó biết là được rồi.

“Dạ, tốt ạ.” Hàn Tuyết Lạc gật đầu nói.

Ai biết được trong lòng cô đang thế nào...Rối loạn, ngổn ngang...

Trưa đi ăn thì bị bàn tán này nọ...

Lúc đang mệt thì lại bị người lạ chửi...

Muốn về nghỉ lại phải tới đây...

“Ừ, tiểu Phong nhà bác hơi khó tính. Con đừng để tâm nhé.” Diệp Vân cười cười nói.

“Vâng.” Hàn Tuyết Lạc gật đầu trả lời.

“Mẹ ăn đi.” Diệp Ngao Phong lạnh nhạt liếc mẹ mình.

Làm gì mà phải nói xấu anh thế.

Rốt cuộc anh có phải là con ruột của mẹ mình không vậy.

Diệp Vân bĩu môi ăn: “Mẹ biết rồi.”

Ăn xong.

“Bác, để con giúp.” Hàn Tuyết Lạc thấy Diệp Vân đang dọn dẹp, liền có ý tốt dọn cùng. Dù sao ban nãy, cô cũng được bác “chăm sóc” mà.

“Cảm ơn con.” Diệp Vân mỉm cười nhẹ.

Trong lòng cười thầm nguyên: “Ha ha, sắp hoàn thành một nửa kế hoạch rồi.”

“Con đã thích hay yêu ai bao giờ chưa?” Diệp Vân vừa úp bát vừa hỏi.

Đôi tay đang lau bát của Hàn Tuyết Lạc bỗng khựng lại, ánh mắt khẽ lướt qua một tia chua xót, cười nhạt nói: “Con mới chia tay người yêu được gần một tuần.”

Mọi biến chuyển của Hàn Tuyết Lạc đều được thu vào tầm mắt của Diệp Vân: “Bác xin lỗi, bác không biết.”

Hàn Tuyết Lạc cười cười, trong lòng cảm thấy thiện cảm với mẹ Diệp Ngạo Phong đang được tăng lên: “Không có gì ạ.”

Rửa bát xong, hai người cùng ra ngoài phòng khách. Trên tay Hàn Tuyết Lạc là đĩa trái cây mà cô vừa gọt cùng Diệp Vân.

“Mọi người ăn ít trái cây đi ạ.” Hàn Tuyết Lạc đặt đĩa trái cây lên mặt bàn, cầm từng cái đĩa có cắm trái cây đưa cho từng người.

“Cảm ơn con.” Diệp Vũ lên tiếng cảm ơn: “À, nếu làm việc mà con cảm thấy khó ở đâu thì cứ hỏi bác, hỏi ông nội, hoặc là hỏi luôn tiểu Phong cũng được, đừng ngại nhé, Lạc Lạc.”

“Vâng ạ.” Hàn Tuyết Lạc mỉm cười.

Đúng như cô nghĩ ha, gia đình nhà Diệp rất thân thiện.

“Lạc Lạc, hôm nay cha ngủ lại ở đây nhé.” Hàn Nhược lên tiếng nhắc trước với con gái.

“Vâng, cũng tối rồi, con xin phép về trước.” Hàn Tuyết Lạc đứng lên chào mọi người rồi xoay lưng bước đi.

“À Lạc Lạc, hay để tiểu Phong nhà bác đưa cháu về đi cho nó an toàn, phải không tiểu Phong?” Diệp Vân đứng dậy hỏi, đôi mắt nhìn chăm chăm con trai mình.

Diệp Ngạo Phong định nói không đưa Hàn Tuyết Lạc về nhưng nhớ lại lời hứa, đành nói: “Vâng.”

Nói rồi anh kéo tay Hàn Tuyết Lạc lên Cadillac, lái đi. Còn Hàn Tuyết Lạc lơ ngơ, muốn nói rồi cũng thôi.

Đề lại những bậc trưởng bối ở nhà âm thầm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sùng Cô Vợ Tối Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tối nay ở lại với tôi được không?

Trong Cadillac, Hàn Tuyết Lạc mở cửa sổ xe đón con gió mát lạnh, Diệp Ngạo Phong thì lái xe, thi thoảng lại liếc mắt nhìn cô gái ngồi ghế phụ.

“Sao anh đồng ý đưa tôi về?” Hàn Tuyết Lạc hỏi, phá vỡ không gian im lặng, nhưng khuôn mặt vẫn nhìn ra bên ngoài.

Nhìn bề ngoài cô yên tĩnh vậy thôi, thật ra trong lòng rất thất vọng.

Tổng giám đốc của công ty Diệp Hoàn trong truyền thuyết, sao lại có ý tốt đưa một nhân viên nhỏ như cô về vậy?

“...” Diệp Ngạo Phong vẫn im lặng lái xe.

Ày, chẳng nhẽ anh nói là mình nghe lời mẹ.

Chắc cô không tin đâu, hai lần cô biết đều là mẹ anh nghe anh mà.

Lỡ cô lại nghĩ là anh thích cô thì...

Thôi, im lặng là tốt nhất.

“Không nói cũng được.” Hàn Tuyết Lạc thở hắt ra một hơi.

Biết ngay mà, đá lạnh kiểu này làm gì rảnh rồi trả lời cô chứ.

Không có câu trả lời thì thôi, cô cũng chẳng cần.

“Két”. Xe Cadillac dừng lại trong sân biệt thự của Hàn gia.

“Vào nhà tôi đi.” Hàn Tuyết Lạc mở cửa ra, cũng không quên bỏ lại câu nói, bước vào trong nhà.

“Cạch”. Mở cửa nhà ra, đèn vẫn trung nhưng không có quản gia Lý.

“Bác Lý ơi, bác Lý.” Hàn Tuyết Lạc gọi nhưng không có tiếng đáp lại, trong lòng cô bắt đầu sợ.

A! Cô sợ ở nhà một mình lắm đó, mà bây giờ lại là buổi tối...

“Ting”. Điện thoại của cô có tin nhắn, cô mở ra xem. Là tin nhắn của cha: “Lạc Lạc, hôm nay quản gia Lý về nhà thăm gia đình ông ấy, mấy hôm sau mới tới, con chịu khó tí nhé.”

Cái gì vậy?

Cô đọc xong mà điện thoại suýt rơi xuống nhà luôn.

Quản gia Lý mấy hôm sau mới về...

Thôi được rồi, để cô ở nhà một mình cũng được, đêm nay sẽ nhanh chóng trôi qua thôi.

Đôi mắt xinh đẹp, đảo mắt nhìn ra ghế sofa thấy Diệp Ngao Phong đang cúi đầu xem điện thoại, Hàn Tuyết Lạc hỏi: “Anh uống gì?”

“Một ly cà phê.” Diệp Ngao Phong vẫn nhìn điện thoại trả lời.

“Chờ tí.” Hàn Tuyết Lạc xoay người vô bếp pha một tách cà phê cho Diệp Ngao Phong.

Xi, kiên căng.

Diệp Ngao Phong ngẩng mặt nhìn bóng lưng trong bếp, rồi lại cúi đầu xem tài liệu về công ty mới thu mua trong điện thoại.

“Đây.” Hàn Tuyết Lạc mang một ly cà phê ra, đặt trên mặt bàn. Xong xoay người lên phòng.

“Ừ.” Diệp Ngao Phong uống một ngụm, hài lòng tựa lưng vào ghế. Khấp người mang chút lười biếng.

“Alo.” Tiếng chuông điện thoại reo, Diệp Ngao Phong nhấc máy. Nghe bên kia kể xong, anh chậm rãi nói: “Cậu tự xử lí đi.”

Vừa mới định cúp máy thì trên tầng, tiếng “AAA” của Hàn Tuyết Lạc vang lên.

“Chuyện gì vậy nhỉ?” Diệp Ngao Phong nhíu mày hỏi, bỏ điện thoại lên bàn. Xoay người đi lên trên tầng.

“Cốc cốc.” Diệp Ngao Phong dựa vào khả năng nhạy cảm của thính giác, đoán tiếng kêu của Hàn Tuyết Lạc, liền dừng lại trước cánh cửa màu xanh biển nhạt gỗ cửa, hỏi: “Tôi vào được không?”

Đáp lại anh là một khoảng im lặng.

Lo lắng?

Lần đầu tiên từ khi 19 tuổi tới giờ trong lòng Diệp Ngao Phong có cảm giác ấy, mặc dù chỉ có chút ít.

“Cạch”. Mở cửa bước vào, căn phòng này bao trùm là một khoảng tối.

Ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào một dáng người nhỏ nhắn, đó là Hàn Tuyết Lạc, cô đang ngồi tận mép giường, co hai chân lại với nhau, bàn tay ngọc ngà nắm chặt chân được đắp tới cổ, khuôn mặt xinh xắn hiện lên tia sợ hãi.

Diệp Ngao Phong bước tới ngồi xuống, đôi tay to lớn vuốt vài sợi tóc của vợ sắp cưới, trong lòng thầm mong sẽ giúp cô bớt sợ.

Hàn Tuyết Lạc thấy anh như vớ được ân nhân, liền chui vào lòng Diệp Ngao Phong, giọng nói nhỏ bé run run nói: “Tôi sợ lắm.”

“Sao sợ?” Diệp Ngao Phong vuốt tóc cô hỏi.

“Ban nãy...có con mèo...nó nhảy qua.” Vừa nói Hàn Tuyết Lạc vừa run lên, thể hiện rõ sự sợ hãi trong lòng ra ngoài.

“Chỉ thế?” Diệp Ngao Phong nhíu mày hỏi.

Chỉ có con mèo mà cũng sợ, xem ra cô không mạnh mẽ như bề ngoài, vẫn có điểm sợ hãi.

“Tôi nay ở lại với tôi được không?” Hàn Tuyết Lạc hỏi, cũng không trả lời, từng con sợ lại ập tới.

Cô chỉ cảm thấy, khi có Diệp Ngạo Phong bên cạnh, cô sẽ bớt sợ hơn, chỉ cần anh đứng bên cạnh, vuốt mái tóc...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tôi Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bạn cũ tới nhà

“Hà?” Diệp Ngạo Phong đỡ người ra, ngón tay đang vuốt tóc Hàn Tuyết Lạc cũng dừng lại.

Gì cơ? Ở lại qua đêm với một người con trai? Hàn Tuyết Lạc...

Không, Hàn Tuyết Lạc...như đang cầu xin anh, tôi nay ở lại với cô?

Có lẽ Hàn Tuyết Lạc không giống những cô gái khác, cô ý muốn leo lên giường với anh đâu nhỉ?

Chắc vậy...

Bàn tay của anh tiếp tục vuốt tóc Hàn Tuyết Lạc: “Được.”

Cô gái trong lòng anh như nhận được đáp án mong muốn, lặng lẽ nằm trong vòng tay anh.

Và anh cũng có thể cảm nhận được, Hàn Tuyết Lạc, cũng đã bớt sợ hơn...

“A...” Con sợ trong lòng Hàn Tuyết Lạc vui đi, cô cũng bình tĩnh lại, bỗng cảm thấy mình đang ở trong lòng Diệp Ngạo Phong liền chui ra khỏi vòng tay to lớn ấy, khuôn mặt trắng nõn khẽ đỏ: “Xin lỗi...”

“Không sao.” Diệp Ngạo Phong nhìn khuôn mặt xinh đẹp có tầng mây hồng của Hàn Tuyết Lạc được ánh trăng chiếu lên, bỗng cảm thấy cô vợ sắp cưới khi ngại, nhìn rất đẹp.

Hàn Tuyết Lạc xoay mặt nhìn đồng hồ: “Cũng muộn rồi, anh về nhà đi.”

“Ừ.” Liếc mắt nhìn giờ, Diệp Ngạo Phong nói: “Tôi về đây.” Rồi xoay người bước đi.

Trước khi ra khỏi phòng, Diệp Ngạo Phong cũng nghe được câu nói của Hàn Tuyết Lạc: “Ngủ ngon.” Khóe mắt anh bỗng cong lên mà chính anh cũng không biết.

Hàn Tuyết Lạc nhìn qua cửa sổ, thấy Cadillac rời khỏi sân, chạy xuống nhà đóng cổng cửa. Lên phòng, cô liền chìm vào mộng đẹp.

[...]

“Ừa, tiểu Phong, sao con...” Diệp Vân định đi ngủ thì thấy con trai mình trở về liền thắc mắc hỏi, suýt nữa là nói nốt mấy chữ “không ở lại với Hàn Tuyết Lạc.”

Bà nhớ là, bà đã căn giờ và chuẩn bị kỹ rồi mà.

Hàn Nhược nói Lạc Lạc sợ ở một mình, nhất là vào tối và quan trọng là có cả mèo lúc đó...

Nếu Lạc Lạc rơi vào tình huống ấy, chắc chắn sẽ rất sợ và cần người an ủi bên cạnh...

Mà con trai bà ở đây...không phải hai đứa nhỏ sẽ ở chung, giúp Lạc Lạc bớt sợ và một phần giúp hai đứa tăng tình cảm chứ...

Trời ạ, sao lại thất bại thế này...

“Con làm sao?” Diệp Ngạo Phong nhún mày hỏi mẹ mình.

“À không, thôi con nghỉ đi.” Diệp Vân cười xòa.

Thắc mắc sau vậy, trước hết là đừng để đứa con trai bà phát hiện.

Thất bại lần này, thì lần sau cố gắng để nó thành công là được.

Bà tin vào mình, vì bà hồi đi học từng mang danh “bà mai” mà.

“Vâng.” Diệp Ngạo Phong sai bước về phòng ngủ.

[...]

Sáng hôm sau, Hàn Tuyết Lạc đang làm bữa sáng thì chuông cửa vang lên. Chạy ra mở cửa thì cô thấy An Hạo Nhiên - cậu lớp trưởng học giỏi thời sơ trung của mình cũng là người mình từng yêu hồi 15 tuổi.

Nhưng rồi hết một học kì cũng chia tay với lí do, hai người có tương lai và con đường, quyết định riêng. Nên cô cũng chỉ coi An Hạo Nhiên là bạn. Bây giờ, chắc được coi là bạn cũ nhỉ?

“An Hạo Nhiên.” Cái tên đã từ lâu Hàn Tuyết Lạc chưa gọi, bây giờ gọi lại, chính cô cũng nghe ra được bao kỉ niệm đẹp của tuổi dậy thì mà mình từng có.

“Lạc Lạc, là tớ.” An Hạo Nhiên mỉm cười nhìn cô gái trước mặt đang mặc bộ đồ nhà, mái tóc dài búi rối cao. Trông cô vẫn xinh đẹp như ngày nào.

“Sao cậu tới đây?” Hàn Tuyết Lạc hỏi.

Nếu cô không nhầm thì cũng mấy năm rồi An Hạo Nhiên đâu tới nhà cô, sao mà vẫn nhớ như in chỗ ở của cô vậy.

Quan trọng là, sao cậu ấy lại tới đây?

“Không mời tớ vô nhà à?” An Hạo Nhiên hỏi cô.

“A...cậu vào đi.” Hàn Tuyết Lạc á ngại cúi đầu, đứng gọn sang một dia.

Trời ạ, sao mà cô lại thế nhỉ...

Nhà có khách, phải mời vào nhà chứ...

Ai đòi lại tra hỏi người ta ở ngoài cửa không?

An Hạo Nhiên bật cười vô trong nhà, liền ngồi được mùi thức ăn thơm phức, đảo mắt nhìn trong bếp rồi lại nhìn Hàn Tuyết Lạc.

Hàn Tuyết Lạc hiểu ý, bước vào trong bếp, nói: “Nếu cậu chưa ăn sáng thì vào ăn cùng tớ đi.”

An Hạo Nhiên như đứa trẻ vô được kẹo liền chạy vào, xong ho nhẹ một tiếng lấy lại hình tượng: “Vây cảm ơn cậu.” Rồi ngồi xuống tao nhã dùng bữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sùng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ghen?

Ăn xong, Hàn Tuyết Lạc dọn phòng bếp rồi lên phòng thay đồ.

“Lạc Lạc, nghe nói cậu làm ở công ty Diệp Hoàn, cậu làm ở đấy ổn không? Mấy giờ thì đi làm?” An Hạo Nhiên đang ngồi chơi ở phòng khách, thấy Hàn Tuyết Lạc mặc đồ công sở đi xuống, hỏi.

Hàn Tuyết Lạc bước xuống cười nhẹ: “Công việc ổn định, 8 giờ tớ vào làm.”

An Hạo Nhiên liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, mới 7 giờ, vậy là còn một tiếng nữa Lạc Lạc mới vào làm: “Hay là tớ cùng cậu đi bộ tới công ty Diệp Hoàn đi, đã lâu rồi...” Hai đứa mình vẫn chưa đi cùng nhau.

An Hạo Nhiên chưa nói xong, Hàn Tuyết Lạc đã gật đầu nói: “Được.” Rồi cả hai cùng nhau ra ngoài đi bộ.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, kể lại bao kỉ niệm đẹp.

[...]

Trước cổng công ty Diệp Hoàn.

“Tớ vào làm đây, tạm biệt.” Hàn Tuyết Lạc cười, vẫy tay chào An Hạo Nhiên rồi đi vô trong.

An Hạo Nhiên nhìn bóng lưng ấy khuất khỏi thang máy, cũng xoay người dời đi. Đúng lúc có một chiếc Rolls-Royce Phantom đen dừng lại, anh có thể cảm nhận một ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào mình, nhưng anh lại không thể nhìn rõ bên trong. Chẳng quan tâm, anh bắt taxi về nhà.

Chiếc xe Rolls-Royce Phantom lái vào khu để xe riêng. Mở cửa xe, Diệp Ngạo Phong bước xuống, khắp người bao phủ khí chất cao ngạo và lạnh lùng, đóng cửa lại, anh vào thang máy riêng lên tầng cao nhất.

Tại phòng thư kí của tổng giám đốc.

“Cạch”. Không một tiếng gõ cửa, căn phòng bị mở ra.

Hàn Tuyết Lạc đang treo hôn ở nơi nào cũng kéo lại hôn về. Ngược mắt nhìn ngoài cửa, cô thấy Diệp Ngạo Phong.

Hàn Tuyết Lạc vội đứng dậy nói: “Giám đốc.”

“Ừ.” Diệp Ngạo Phong gật đầu, sải bước ngồi vô ghế, ánh mắt đảo khắp nơi trong căn phòng.

“Giám đốc, anh sang đây là có việc gì cần giao?” Hàn Tuyết Lạc tới ghé đối diện Diệp Ngạo Phong ngồi xuống, hỏi.

Diệp Ngạo Phong đứng dậy, xoay người ra khỏi phòng, trước khi ra còn không quên nói: “Sang phòng tổng giám đốc.”

“Hờ?” Hàn Tuyết Lạc lơ ngơ nhú mày, rồi cũng sang phòng tổng giám đốc.

Tại phòng tổng giám đốc.

“Nhiệm vụ đây?” Hàn Tuyết Lạc nhú mày nhìn một đồng tài liệu dày trước mặt.

Cái gì vậy trời...

Tài liệu đã dày thì thôi...còn là tiếng nước ngoài nữa...

Rốt cuộc thì cô đã làm sai cái gì?

Hôm qua mới ôm có tí để vui đi nỗi sợ trong lòng...mà hôm nay đã bị xử như vậy hả?

Thế thì cô thề, nếu được quay trở lại, thà mất ngủ một đêm còn hơn...

“Ừ, cô về làm đi.” Diệp Ngạo Phong nhìn biểu tình của cô, lạnh lùng nói.

Bày biểu cảm thế làm gì?

Không phải cô tài lắm sao?

Là vợ sắp cưới của anh mà lại cùng người đàn ông khác vui vẻ trò chuyện trước công công ty.

Nếu không nhờ Lãnh Tuấn Duật đi qua, biết điều này, báo cho anh...

Mà chẳng hạn lúc đó mẹ anh tới...anh cũng không biết đáp án ra sao.

“Tôi xin phép.” Hàn Tuyết Lạc đè nén cơn giận trong lòng, ôm đồng tài liệu đi về phòng làm việc của mình.

“Cạch”. Đóng cửa phòng lại một cách mạnh bạo như trút bớt giận lên.

Căn phòng tổng giám đốc chỉ còn lại Diệp Ngạo Phong. Không biết sao anh lại gọi Lãnh Tuấn Duật và kể...

“Cậu chủ, có khi nào đó là ghen không?” Lãnh Tuấn Duật đầu dây bên kia nghe Diệp Ngạo Phong kể xong liền hỏi, có vẻ nghiêm túc

“Ghen?” Diệp Ngạo Phong nhú mày, định hỏi gì đó thì bên kia đã dập máy.

Tên này, anh còn chưa hỏi xong mà đã dập máy...to gan đấy.

Nhưng vấn đề là...

Anh ghen ư?

Anh có thích cô đâu nhỉ?

[...]

12 rưỡi trưa. Phòng thư kí của tổng giám đốc.

“Phù.” Hàn Tuyết Lạc cuối cùng cũng làm xong đồng tài liệu.

Mệt chết cô rồi, tên Diệp thái tử đáng ghét. Làm gì mà bắt cô làm nhiều vậy, tốn bao nhiêu là ca-lo.

Liếc mắt nhìn giờ, cũng qua giờ nghỉ trưa rồi.

May mà sáng nay cô ăn no, nhân dịp ăn cùng bạn cũ - An Hạo Nhiên, nên là cô ăn có nhiều hơn mọi ngày. Ca-lo được tiêu đi cũng không ít. Mà bây giờ, cô vẫn chưa đói.

Có khi nào, hôm nay cô ăn nhiều quá rồi không?

Chợt, cô nhận ra rằng mình phải đi nộp tài liệu cho giám đốc của công ty Diệp Hoàn trong truyền thuyết.

Cô ôm đồng tài liệu mình mới hoàn thành lên, mang tới phòng tổng giám đốc.

Gõ cửa hai lần cũng không có tiếng của Diệp Ngạo Phong đáp lại, nghĩ là Diệp Ngạo Phong còn ăn cơm hoặc đi đâu đó.

Cô đành mở cửa, đặt tài liệu lên mặt bàn rồi định xoay người đi ra thì tiếng “cạch” vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bạn cũ đưa đi

“Ừa, chị dâu...” Lãnh Tuấn Duật mới mở cửa liền thấy Hàn Tuyết Lạc, có chút ngạc nhiên rồi cũng lên tiếng chào.

Chẳng là ban nãy, anh nghe cậu chủ...à không Ngạo Phong kể về câu chuyện của mình, không quên nói luôn cảm xúc tức giận trong lòng.

Dựa vào mấy năm trời tán gái, người yêu nhiều không xuể, thì anh có thể rút ra kết luận là Ngạo Phong "ghen".

Nhưng có vẻ Ngạo Phong còn mù mịt chẳng biết gì...

Ừ đúng mà, Ngạo Phong có yêu ai bao giờ đâu mà biết.

Thế nên anh dập luôn máy...vội lái xe tới đây.

Ai ngờ mới mở cửa ra lại thấy nhân vật “quan trọng” hơn cả Ngạo Phong.

Trong đầu anh bỗng nảy ra một suy nghĩ...

“Chào anh.” Hàn Tuyết Lạc cũng lên tiếng chào lại, rồi sai bước đi ra cửa.

“Chị dâu...em...có chuyện muốn nói.” Lãnh Tuấn Duật vội đứng chắn trước cửa ra vào nói.

“Hôm nay không được, để hôm khác thì nói.” Hàn Tuyết Lạc đã sớm bực mình, cũng không kiêng gì mà trả lời, trong đó còn chứa sự nóng giận.

Hừ, tưởng ai, hóa ra là gãp tên “đồng bọn” của Diệp thái tử.

Giờ còn muốn làm phiền, nói chuyện với cô.

Xin lỗi nhé, chị đây không có rảnh.

“À...thế giờ nghỉ trưa mai em tới nói cũng được.” Lãnh Tuấn Duật nghe được sự nóng giận của chị dâu tương lai, bèn để mai thì nói, nhưng vẫn hện giờ “đầy đủ”.

“Được...vậy anh có thể đứng gọn ra để tôi đi được rồi chứ?” Hàn Tuyết Lạc mất kiên nhẫn nhưng vẫn chậm rãi gần từng chữ, như kiểu sợ kẻ đối diện không nghe thấy.

“Vâng...” Lãnh Tuấn Duật cười xoà, đứng gọn sang một dĩa, cũng không quên mở cửa phòng.

Ha ha, nghe là biết Hàn Tuyết Lạc đang bực tới thế nào.

Ngạo Phong ơi là Ngạo Phong, thật là...

“Cạch”. Hàn Tuyết Lạc về phòng thư kí của tổng giám đốc liền đóng cửa lại.

Khi cửa phòng thư kí đóng lại, cũng là lúc cửa thang máy riêng mở ra. Diệp Ngạo Phong sải bước về phòng.

“Sao cậu ở đây?” Diệp Ngạo Phong vừa mở cửa phòng tổng giám đốc, liền thấy Lãnh Tuấn Duật đang ngồi ở ghế giám đốc, anh nhú mồm hỏi.

Tên này...gan to, gan to rồi.

Ban nãy đập thoại anh không một lời nói.

Bây giờ cứ nhiên ngồi phòng anh, còn là ngồi ở ghế giám đốc mà anh hay ngồi.

“A, Ngạo Phong, lại đây, tôi sẽ giải thích cho cậu nghe chuyện vừa nói qua điện thoại mà ban nãy cậu chưa rõ.” Lãnh Tuấn Duật ung dung vẫy tay bảo Diệp Ngạo Phong tới.

Và không ngoài dự đoán...mặt Diệp Ngạo Phong đã chảy ba vạch hắc tuyến...

Nhưng Diệp Ngạo Phong vẫn bước tới, âm thanh giảm xuống bao nhiêu độ cũng không biết: “Nói.”

[...]

“Ting”. Ngồi trong phòng được một lúc thì điện thoại reo lên báo có tin nhắn, Hàn Tuyết Lạc mở ra xem.

Thanh Thanh bé nhỏ: “Lạc Lạc, bao giờ cậu mới đi chơi cùng tớ vậy, tớ nhớ cậu lắm!”

Xem xong, sự bực tức trong lòng Hàn Tuyết Lạc tan đi không ít.

Lạc Lạc: “Thanh Thanh à, để bao giờ tớ rảnh nhé. Dù sao tớ cũng mới đi làm..”

Nhắc tới hai chữ “đi làm”, Hàn Tuyết Lạc lại nổi lên cơn giận.

Thanh Thanh bé nhỏ: “A, tớ quên mất, cậu làm việc tốt nhé, nhớ đừng quên tớ đó:3”

Lạc Lạc: “Ừ, tớ hứa:)”

Thanh Thanh bé nhỏ: “Thôi cậu làm việc đi ^ _ ^”

Hàn Tuyết Lạc cắt điện thoại, lại bắt đầu công việc.

5 giờ chiều.

Cuối cùng cũng xong công việc, Hàn Tuyết Lạc thu dọn đồ đứng dậy, bước nhanh ra thang máy, bấm nút xuống tầng dưới cùng.

Ra tới cổng, một chiếc Audi trắng sữa đã đậu ở đấy. Khiến không ít nhân viên công ty đều tò mò đoán.

Hàn Tuyết Lạc vừa bước ra, cũng là lúc chủ nhân của xe Audi trắng bước xuống. Đó là một chàng trai cao hơn mét 8, mái tóc vàng được vuốt lên, làn da trắng với khuôn mặt hoàn mỹ, khiến con gái lẫn con trai đều ghen tị.

“Lạc Lạc.” An Hạo Nhiên nở một nụ cười lãng tử, gọi Hàn Tuyết Lạc.

Hàn Tuyết Lạc đi tới, mở cửa ghế phụ và lên xe. An Hạo Nhiên mỉm cười, cũng lên ghế lái và lái xe đi.

Để lại trong lòng không ít nhân viên công ty sự tò mò...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Kỷ niệm với An Hạo Nhiên

Trong Audi trắng

“Hạo Nhiên, cậu gọi lái, cậu dám xuống xe...” Hàn Tuyết Lạc đợi xe chạy xa công ty, mới quay sang trách An Hạo Nhiên.

Thật là...giết cô đi.

Trước cổng công ty, một Audi trắng có chủ nhân là một anh chàng đẹp trai..“đến” đón cô.

Mới hôm đầu tới công ty thì đã làm thư kí của giám đốc.

Ngày thứ hai thì thế này đây...

Không biết phải đối mặt...thế nào luôn...

“Lạc Lạc, sao, vinh hạnh chứ.” An Hạo Nhiên khoái chí cười.

Đón Lạc Lạc kiểu này, một phần sẽ nói cho mọi người trong công ty biết...

“Cái đầu nhà cậu.” Hàn Tuyết Lạc không biết nói gì luôn.

“Thôi nào, tươi lên, sáng tỏ ăn nhà cậu, giờ tớ mời cậu đi ăn trưa.” An Hạo Nhiên tìm một cái lí do...

Nhưng...

“Redaw the human face, store it in our hearts...(Vẽ lại khuôn mặt người, lưu giữ nơi trái tim ta...)” Chuông điện thoại Hàn Tuyết Lạc reo.

Cô bấm nút nghe: “Alo.”

“...”

“Hả...”

“...”

“Ồm”

“Sao thế.” An Hạo Nhiên đang lái xe, quay sang nhìn Hàn Tuyết Lạc mới kết thúc cuộc gọi thấy đôi mày cô nhíu lại. Nghĩ là do cô mệt nên anh cười nói: “Tí đi ăn, cậu cứ ăn thoải mái, tớ sẽ cho cậu biết một điều...”

“Hạo Nhiên, tớ có việc, không ăn với cậu được...” Hàn Tuyết Lạc cúi đầu nhỏ giọng nói.

“À, thế để hôm khác vậy.” Nụ cười trên môi An Hạo Nhiên cứng đờ rồi thu lại.

“Xin lỗi cậu.” Hàn Tuyết Lạc nhìn ra ngoài cửa xe: “Cậu cho tớ xuống ở đây đi.”

“Ừ.” An Hạo Nhiên dừng xe lại.

“Cách”. Hàn Tuyết Lạc mở cửa xuống xe, nhìn Audi trắng hòa vào dòng xe cộ đông đúc, trong lòng cô khẽ thở dài: “Hạo Nhiên, tớ xin lỗi, tớ lại làm cậu buồn.” Rồi bắt taxi về nhà.

Khẽ nhắm mắt, kí ức lại ùa về.

“Chào cậu, tớ là An Hạo Nhiên, hân hạnh làm quen.” Một cậu bé 13 tuổi, nở nụ cười mê hồn với cô bé bên cạnh.

“Chào, tớ là Hàn Tuyết Lạc.” Cô bé bên cạnh nở nụ cười tinh nghịch, chào lại.

...

“Nhiên soái, bài này làm kiểu gì vậy?” Cô bé 13 tuổi, đem quyển vở có hình minion ra, hỏi cậu bạn bên cạnh, khuôn mặt vẫn là nụ cười tinh nghịch.

“Lạc Lạc à, sao cậu ngốc môn này vậy?” Cậu bé bên cạnh thở dài, gõ nhẹ đầu cô bé đối diện, rồi cùng chuyên tâm giải thích bài.

...

“A...đau quá.” Cô bé ngồi trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn xoắn lại kêu đau.

“Ngốc, đi vào phòng y tế với tớ.” Cậu bé bên cạnh khẽ trách, dìu cô bé đi.

...

“Nhìn soái, tớ đạt giải nhất rồi.” Cô bé 14 tuổi, khuôn mặt nở nụ cười tươi rói, ôm chặt cậu bạn đối diện.

“Lạc Lạc, chúc mừng cậu.” Cậu bé đối diện mở miệng chúc mừng.

“A...” Cô bé đang ôm vội buông tay, hỏi: “Bao giờ thì môn cậu có đáp án?”

...

“Lạc Lạc, làm người yêu tớ nhé.” Cậu bé 15 tuổi, một tay cầm bông hồng đỏ, khuôn mặt nở nụ cười mê người.

“Tớ...tớ...đồng ý.” Cô bé đối diện cúi mặt xuống, khẽ trả lời.

...

“Hạo Nhiên/ Lạc Lạc.” Cậu bé và cô bé cùng đồng thanh.

“Cậu nói trước đi.” Cậu bé lên tiếng nói, phá vỡ sự ngưng ngừng cho cả hai.

“Ừm...hay là mình chia tay đi.” Cô bé đứng đối diện nói.

“Hả?” Cậu bé khẽ đờ người, nhưng cũng nói: “Ồ...tớ cũng định nói chuyện này với cậu.”

“Ừm, vậy đi, tớ về trước.” Cô bé cười nhẹ rồi xoay người đi.

Đề lại trong đôi mắt của cậu bé chính là một đôi vai nhỏ run lên từng đợt nhưng vẫn kiên cường bước về phía trước.

Chia tay...kết thúc mối tình đầu...lại nhẹ nhàng như khi mới bắt đầu...như thể đó là điều đương nhiên...không còn xa lạ.

...

“Cô gì ơi...tới nơi rồi.” Tài xế xe gọi Hàn Tuyết Lạc đang chìm đắm trong suy nghĩ của quá khứ.

Hàn Tuyết Lạc khẽ lau giọt nước mắt vừa chảy trên khuôn mặt. Trả tiền cho tài xế, rồi mở cửa vô nhà.

[...]

“Ngạo Phong, bình tĩnh, chắc là...” Lãnh Tuấn Duật đứng đối diện, khẽ nhỏ giọng nhắc nhở Diệp Ngạo Phong mang khuôn mặt tĩnh lặng nhưng sát khí tỏa ra khắp người.

Chẳng là...

Lúc này anh mới “dạy dỗ” Diệp Ngạo Phong xong, rảnh rồi tới nỗi sai bước ra chỗ cửa sổ “ngắm nhìn quang cảnh”.

Vô tình thấy một con Audi trắng...

Đang định nhếch mép khinh bỉ...

Thì hay rồi...

Chị dâu bước ra, là lúc chủ nhân xe bước xuống cười với chị dâu.

Khiến anh há hốc mồm.

Diệp Ngạo Phong nhìn anh há mồm thì đi tới đứng cạnh.

Và thu vào tầm mắt là cảnh chị dâu lên Audi trắng với một chàng trai lãng tử.

Rồi chiếc xe phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sùng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trưa nay, tôi với chị dâu ăn cơm cùng nhau

Vừa gặp Tư Duệ xong, Hàn Tuyết Lạc về nhà liền nằm ườn ra ghế.

Chẳng là...

Tư Duệ lúc gọi thì thúc giục với năn nỉ cô...

Vì cùng là con gái...

Nên cô "đánh" từ chối ăn với An Hạo Nhiên, về nhà thay đồ, rồi tới điểm hẹn.

Ai ngờ, chờ nửa tiếng Tư Duệ mới tới nơi.

Rồi cầu cô đi chơi, đi xem phim cùng.

Kéo dài cả nửa tiếng, cuối cùng cô cũng thoát về nhà một cách thành công.

Bỗng ngoài cổng có tiếng động cơ của xe ô tô.

Tiếng này, không phải của cha, không phải của An Hạo Nhiên. Vậy của ai?

Sự tò mò khiến Hàn Tuyết Lạc bật ngay dậy, ngó ra ngoài.

Là chiếc Mercedes trắng.

Đang tò mò đoán tiếp xem xe của ai thì cánh cửa ghế sau mở ra.

Một đôi chân ngắn cùn cùn nhảy xuống khỏi xe, chạy như bay vào nhà cô.

Một con gió sà vô lòng mình, Hàn Tuyết Lạc ngờ một hồi: “Bảo bối, cô nhớ con quá.”

“Cô Lạc Lạc, sao dạo này cô không tới thăm Thiên Thiên nữa, cô ghét Thiên Thiên rồi à.” Lãnh Thiên Thiên - tiểu thiếu gia tập đoàn Lãnh, mang khuôn mặt rung rung nhìn Hàn Tuyết Lạc.

Cuộc gặp gỡ cô quen Lãnh Thiên Thiên, có thể nói là một cuộc gặp gỡ tình cờ.

Lúc cô đang buồn bực đi ra ngoài thì thấy Lãnh Thiên Thiên bị ngã trái đầu gối, máu ở chân chảy ra, đôi mắt rung rung, môi mím lại.

Và bản tính “tốt” trên người cô trỗi dậy, đưa Lãnh Thiên Thiên đi khám.

Hai tháng quen nhau cô với Lãnh Thiên Thiên rất thân.

Cô rất "chăm chỉ" tới chơi cùng Lãnh Thiên Thiên.

Đi với nhau còn có người nói là mẹ con, chị em cơ.

“Cô xin lỗi bảo bối, dạo này cô hơi bận.” Hàn Tuyết Lạc nhìn khuôn mặt đáng yêu đầy vội xin lỗi, không nỡ làm bảo bối buồn.

Nhưng mà dạo này cô bận thật.

Gặp bạn cũ. Đi làm. Ăn cơm với bố mẹ chồng tương lai.

Nói chung là việc xảy ra mấy ngày gần đây cũng khiến cô mệt mỏi rồi.

“Vậy hôm nay, Thiên Thiên ở lại với cô nhé, Thiên Thiên xin phép bố mẹ rồi.” Bàn tay nhỏ nhắn xoa mặt cô: “Thiên Thiên sẽ giúp cô.”

“Được thôi.” Hàn Tuyết Lạc vui mừng cười.

Sự mệt mỏi mấy ngày nay tan đi không ít.

Có khi chỉ cần ở cạnh bảo bối thôi, cô cũng mãn nguyện rồi...

Bảo bối như liều thuốc, có thể giúp cô vui lên, không buồn, cũng không mệt mỏi...

[...]

Sáng hôm sau.

Đưa Thiên Thiên về gia đình Lành xong, Hàn Tuyết Lạc tới luôn công ty.

Tới công ty, lời xì xầm bàn tán của nhân viên dành cho cô có thể nói là “không ít”. Cũng không quan tâm, cô xoay người đi vào thang máy.

Phòng thư kí tổng giám đốc.

“Cạch”. Mở cửa phòng ra, Hàn Tuyết Lạc đơ người.

Sao cô mở cửa phòng làm ra lại thấy lạnh vậy.

“Giám đốc.” Thấy Diệp thái tử đang vắt chân phải lên đầu gối chân trái ngồi thẳng lưng trên ghế, đáy mắt sâu thẳm nhìn mình, Hàn Tuyết Lạc giật mình chào.

“Ngồi.” Diệp Ngạo Phong lạnh lùng ra lệnh.

Hàn Tuyết Lạc hít một hơi, rồi ngồi đối diện Diệp Ngạo Phong, khẽ nhìn khuôn mặt lạnh băng, lại quay sang nhìn đồng tài liệu toàn chữ Nhật trước mặt. Trong lòng cô không khỏi chảy mồ hôi lạnh.

“Tài liệu hôm nay, làm xong được nghỉ.” Diệp Ngạo Phong chậm rãi nói, sai bước về phòng giám đốc.

Hàn Tuyết Lạc: “...”

Cô đã có dự cảm xấu lúc bước vào công ty mà...đâu có sai.

Tài liệu dày...

Tiếng Nhật...

A...thật muốn đâm đầu đi chết.

Có biết là tiếng Nhật, cô chỉ được coi là tạm biết không?

Giao nhiều thế này...khác gì giết cô.

Diệp - Ngạo - Phong - anh - chờ - đấy - tên - khốn.

Hàn Tuyết Lạc bực mình, khẽ thở một hơi, cúi đầu cầm giấy bút làm việc, vứt bỏ con giận sang một bên.

[...]

“Alo.” Diệp Ngạo Phong ngồi trong phòng, nghe máy.

“...”

“Con biết.”

“...”

“Vâng.” Diệp Ngạo Phong nói rồi cúp máy.

Nhắm mắt, tựa lưng vô ghế, hình ảnh chiều hôm qua hiện lên trong đầu anh.

Hàn Tuyết Lạc lên Audi trắng, cùng một người con trai có vẻ nhã nhặn.

Hàn Tuyết Lạc đứng là lớn mật mà.

Sáng đi cùng một người con trai tới công ty cười nói.

Chiều lại lên Audi với một người con trai.

Rốt cuộc...

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo tiếng nói quen thuộc: “Ngạo Phong, tôi vào được không?”

“Vào đi.” Diệp Ngạo Phong mở mắt nói.

“Cạch”. Đóng cửa phòng lại, Lãnh Tuấn Duật kéo một cái ghế ngồi đối diện bàn làm việc giám đốc nói: “Có vẻ cậu hơi quá đấy, cậu thừa biết chị dâu không giỏi tiếng Nhật, còn giao cả một sấp dày như thế...”

“Im” Diệp Ngao Phong lạnh lùng: “Cậu bớt ‘hiền’ lại.”

Lãnh Tuấn Duật thông minh nên biết nghĩa của từ "hiền" trong câu ấy.

Anh nở một nụ cười méo, liếc xéo Diệp Ngao Phong, giọng nói bắt mắt vang lên: “Trưa nay, tôi với chị dâu ăn cơm cùng nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Làm việc cùng chị dâu

“Cốc cốc”. Tiếng gõ cửa phòng thư kí tổng giám đốc vang lên. Tới lần thứ ba mới nghe được giọng của Hàn Tuyết Lạc: “Vào đi.”

“Cạch”. Cánh cửa mở ra, Lãnh Tuấn Duật đi vào, chưa gì đã lên tiếng trách: “Chị dâu, chị làm gì mà tới lần thứ ba em gõ cửa mới cho vào vậy.”

“Lãnh Tuấn Duật.” Hàn Tuyết Lạc đang viết cũng phải dừng lại nhìn tên con trai trước mặt: “À...xin lỗi, tôi bận làm việc.”

“Chị...” Lãnh Tuấn Duật mặt có chút đen khi thấy biểu tình của chị dâu tương lai.

Làm gì mà như mới gặp anh lần đầu, gọi tên anh mà mặt ngơ ngơ.

Xong lại nói câu “xin lỗi, tôi bận làm việc.”

Coi trọng công việc quá rồi đấy.

Hàn Tuyết Lạc nhú mày hỏi: “Sao...hôm nay cậu tới đây, có việc gì à?”

Mặt Lãnh Tuấn Duật “có chút” khó coi.

Hẹn với anh, mà không nhớ.

Hay rồi, đây là lần đầu, anh hẹn với một cô gái, mà cô ấy lại quên đấy.

“Chị không nhớ?” Lãnh Tuấn Duật nhìn Hàn Tuyết Lạc đang lắc đầu, anh thở dài nói: “Chị hay quên quá đấy, hôm qua, em hẹn chị trưa nay ăn cơm, để nói chút chuyện.”

“À...” Hàn Tuyết Lạc nghe xong, nhớ lại, liền “à” một tiếng rồi nói: “Nhưng mà giờ đã phải buổi trưa đâu, sao tới sớm thế. Mà kể cả vậy thì xin lỗi, tôi bận làm việc, chắc không ăn cùng anh được.” Rồi cúi đầu làm việc tiếp.

Miệng Lãnh Tuấn giật giật vài cái.

Có thể đừng “khinh” anh như vậy không?

Hay là do đồng tài liệu, mà IQ của chị dâu anh bay đi vậy.

Ngao Phong lại “quá tay” rồi...

“Chị phải giữ lời hứa chứ.” Lãnh Tuấn Duật nói: “Hay em làm cùng chị, dù sao bữa trưa nay cũng “quan trọng” đấy.”

Lúc ở phòng giám đốc, anh nói “trưa nay, tôi với chị dâu ăn cơm cùng nhau” liền bị Ngao Phong nhìn một cái.

Anh bèn cười khỏ, kể lại “âm mưu” của mình cho Diệp Ngao Phong, cuối cùng Ngao Phong cũng đồng ý.

Chạy sang đây, thì nhận được một sự “si nhục” không hề nhỏ.

Ặc, đúng là hai vợ chồng.

“Quan trọng?” Hàn Tuyết Lạc nhú mày, có chút không hiểu hỏi.

“À không, chị dâu, để em giúp chị, dù sao em cũng giỏi tiếng Nhật đó.” Lãnh Tuấn Duật vội chạy tới nhìn tài liệu.

“Ừ.” Hàn Tuyết Lạc “ừ” một tiếng, tiếp tục làm việc.

Lãnh Tuấn Duật cũng lấy tài liệu làm.

10 giờ trưa.

“Cuối cùng cũng xong.” Hàn Tuyết Lạc đặt bút xuống, “phủ” một cái.

Lãnh Tuấn Duật thu dọn tài liệu nói: “Ra quán bên ngoài ăn được không chị dâu?”

“Ừ, được.” Hàn Tuyết Lạc cười nói: “Anh mang tài liệu đã làm sang nộp cho giám đốc hộ tôi nhé, tôi ra quán Smile trước đây.” Rồi cầm túi xách chạy vào thang máy.

“Ờ.” Lãnh Tuấn Duật lại nở ra nụ cười méo.

Tiện ghé ha.

Phòng tổng giám đốc.

Lãnh Tuấn Duật đặt tài liệu lên mặt bàn giám đốc: “Ngạo Phong, đây là tài liệu tôi với chị dâu làm, giờ tôi đi ăn với chị dâu ở quán Smile.”

“Quán Smile?” Diệp Ngạo Phong nhú mày hỏi.

Quán Smile là quán gì?

Sao anh không biết?

“À quên, cậu làm sao biết được, quán Smile chỉ là quán thường thôi, nhưng tôi ăn một lần ở đấy rồi, ngon lắm. Thôi tôi đi đây.” Lãnh Tuấn Duật nói rồi tung tăng nhảy vô thang máy.

Xuống đại sảnh.

Lãnh Tuấn Duật ngó nghiêng nhưng không thấy chị dâu trưng lai đâu, cầm điện thoại định gọi nhưng lại không có số.

Ôi shit.

Anh đành ra quầy tiếp tân hỏi số điện thoại Hàn Tuyết Lạc, cô tiếp tân dụi dụi cũng “lẽ phép” trả lời.

Lên Maserati yêu quý của mình, Lãnh Tuấn Duật lôi điện thoại ra.

“Alo.” Lãnh Tuấn Duật bấm máy, gọi chị dâu.

“Alo, ai vậy?” Hàn Tuyết Lạc bên kia hỏi.

“Chị dâu, là em.” Lãnh Tuấn Duật trả lời.

Hàn Tuyết Lạc bên kia đang ngồi trong quán: “Ừ, mà anh tới chưa, ăn gì tôi gọi trước cho.”

“Ha, chị dâu, chị tới quán rồi à?” Lãnh Tuấn Duật cười khở hỏi.

Làm gì mà tới nhanh thế.

“Ừ, quán này tôi quen mà.” Hàn Tuyết Lạc bên kia trả lời “thản nhiên”.

“Chị chờ đấy, đợi em tới.” Lãnh Tuấn Duật nói rồi tắt máy.

“Cạch”. Lãnh Tuấn Duật vừa tắt điện thoại thì cánh cửa ghế sau mở ra, Diệp Ngạo Phong ung dung bước lên xe anh ngồi.

“Ngạo Phong, sao cậu lên đây, tôi còn đi ăn với chị dâu, cậu không thể đi cùng đâu.” Lãnh Tuấn Duật đặt hai tay lên vô lăng nói.

“Đi.” Diệp Ngạo Phong tựa lưng vô ghế, sai bảo tên ngồi ghế lái.

“Giờ mới là buổi trưa thôi đấy.” Lãnh Tuấn Duật nhăn mày nói.

Phiền ghê.

Đi ăn với chị dâu, để thực hiện “âm mưu” cũng khó.

Tên Ngao Phong này đi cùng làm gì cơ chứ? Không phải làm việc à, đã thế lên xe anh còn sai anh như thật.

“Không sao.” Diệp Ngao Phong khẽ nhếch mép: “Tôi muốn thử xem, quán đó ngon thế nào, mà Lãnh công tử lại tới ăn.”

“Ây được rồi.” Lãnh Tuấn Duật bó tay, lái xe đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Cùng ăn cơm

Quán ăn Smile.

Lãnh Tuấn Duật bước vào quán, bên cạnh là Diệp Ngao Phong. Hai người cùng sai bước tới ghế đối diện Hàn Tuyết Lạc, ngồi xuống, cũng chẳng để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người trong quán.

“Chị dâu, chị gọi gì chưa?” Lãnh Tuấn Duật lên tiếng hỏi bà chị dâu tương lai của mình, đang “ngạc nhiên” nhìn Diệp Ngao Phong bên cạnh.

Nhưng dè biu trong lòng: “Không cần phải ngạc nhiên thế đâu chị. Nhìn chăm chăm Ngao Phong thì thôi còn roi cả cái miệng nữa. Chắc! Chắc!”

“Ồ...chưa.” Hàn Tuyết Lạc đang “ngơ ngác”, nhờ câu hỏi của Lãnh Tuấn Duật mà kéo lại hồn về, cũng quên mất không chào Diệp thái tử, vội hỏi: “Hai người ăn gì?”

Đương nhiên, hai người ngồi đối diện cô không phải khách quen ở đây...

Và quan trọng là chức họ không hề nhỏ, cũng là...ngậm thìa vàng từ bé...

Biết đâu, không ăn được những món mà cô chọn...

Cho nên, vẫn hỏi là tốt hơn...

Kéo chọn nhầm món mà họ kiêng hoặc không ăn được, hại cô “đắc tội” thì chết mất.

Cô quý trọng cái mạng nhỏ này lắm đấy.

“Món nào cũng được, em với Ngao Phong không kén ăn.” Lãnh Tuấn Duật cười hề hề, quay sang Diệp Ngao Phong hỏi: “Đúng không?”

Diệp Ngao Phong “ờ” một cái, lạnh lùng liếc mắt đánh giá quán ăn “bình dân” này.

Và cuối cùng chỉ cho một câu “giản dị”.

“Bà chủ, cho bọn cháu gà Kungpao, đậu phụ Mapo, com chiên, đậu sốt, mì trường thọ, gà xào ớt khô với nồi lẩu cay nhé.” Hàn Tuyết Lạc thờ hất một hơi trong lòng, cũng bắt đầu gọi món.

Coi như là may, họ không kiêng kị món gì.

Gọi món xong, cô quay sang hỏi Lãnh Tuấn Duật: “Tôi tưởng chỉ có mỗi mình anh đi ăn chứ, sao kéo cả giám đốc đi cùng vậy?” Tôi mà biết Diệp thái tử cùng đi, thì trăm phần trăm không chọn quán này đâu.

Ồ...cái nào cô "tự dưng tệ" thật.

Tự nhiên lại quên mất cái việc...

“Ha ha.” Lãnh Tuấn Duật cười trừ, trả lời: “Lúc em định đi thì Ngao Phong lên xe, nói là “cũng” muốn thưởng thức món ăn ở quán này.”

“À.” Hàn Tuyết Lạc “à” một tiếng.

10 phút sau, các món Hàn Tuyết Lạc gọi đều được bày lên.

“Chị dâu, chị ăn ở quán này được bao lâu rồi?” Lãnh Tuấn Duật hỏi Hàn Tuyết Lạc.

“Cũng được 5 năm rồi.” Hàn Tuyết Lạc cười cười, nhìn hai tên ngồi đối diện nói: “Ăn đi, ngon lắm.” Rồi bỏ một miếng gà xào ớt khô vào miệng.

“Vâng...mà chị ăn cay tốt vậy à?” Lãnh Tuấn Duật nhìn Hàn Tuyết Lạc ăn, không nhịn được mà hỏi.

Ặc, sao tự xưng anh ngu vậy.

Thật muốn cắn đứt lưỡi mình ngay khi mới hỏi xong mà.

Mọi thứ “trình bày” ngay trước mắt.

Thế mà còn hỏi.

Có lẽ anh bị vợ chồng nhà này làm “ngu” rồi.

“Ừ.” Hàn Tuyết Lạc tiếp tục thưởng thức món cay, cũng chẳng để ý lắm.

Cô có một cái tính, chính là “thích” thử thách “khó khăn”.

Chắc chắn là không ít người, nghe cái tính của cô mà khinh bỉ một cái.

Hỏi xem, có ai, tính cách giống cô không?

Nhưng mà cô cũng chẳng quan tâm.

Thật ra hồi mới mười mấy tuổi, cô “vô tình” đụng phải một cô gái.

Đề đền bù, cô đã mời cô ấy đi ăn.

Và cô ấy rất thích ăn cay, rồi dần dần cái tính thích thử thách “khó khăn” của cô hình thành.

Cô ấy với cô làm bạn. Tính rất giống nhau. Nên tới giờ, mặc dù không hay gặp mặt nhưng vẫn gọi điện, nhắn tin cho nhau rất nhiều.

Lãnh Tuấn Duật đang ăn thì cảm thấy lạnh sống lưng, hóa ra là Diệp Ngao Phong "đang" nhìn anh “đắm đuối” khiến anh tí nữa là phụt hết món ngon trong miệng ra.

Cái này, không phải là chê đồ ăn.

Mà là...

Ha, tí là anh quên mất vấn đề "chính".

Cái đề tài hôm qua, anh chưa hỏi...

“À chị dâu, sáng hôm qua, chị đến công ty với một người, là ai vậy?” Lãnh Tuấn Duật vội lên tiếng hỏi.

Hàn Tuyết Lạc nhuốt miếng cơm, trả lời: “Bạn cũ.”

“Vậy còn chiều hôm đó...” Lãnh Tuấn Duật nói tới lưng chừng thì bỏ.

“Khụ...” Hàn Tuyết Lạc đang uống nước thì mím sặc: “Bạn cũ.”

“Hà...vẫn là người buổi sáng à chị?” Lãnh Tuấn Duật có chút ghê mặt ra, nhưng vẫn “nghe ngờ” hỏi tiếp.

“Ừ.” Hàn Tuyết Lạc gật đầu một cái, lại gấp món ăn để ăn.

Lãnh Tuấn Duật nhìn sang Diệp Ngao Phong đã không động đũa từ khi nào.

Bình tĩnh.

Đúng, trạng thái khuôn mặt Diệp Ngao Phong rất bình tĩnh, cả người cũng chẳng tỏa khí nóng hay lạnh, nhưng trong đôi mắt...lại chứa...con lửa nhỏ, nếu nhìn kĩ.

Anh đã nói là tên này không nên đi theo mà, giờ thì...

Rồi còn chị dâu nữa.

Cái gì mà hai lần đều là bạn cũ chứ, trả lời qua loa thế.

Buổi sáng thì đi bộ.

Buổi chiều thì đi Audi.

Quan trọng là "đều" xuất hiện ở công công ty...

Đúng là chị dâu quá đà rồi.

Nhưng khoan...

Có nói thế nào thì cũng là tại vợ chồng nhà này làm quá.

Còn anh...

Tốt bụng quá "vô tình" trở thành một nạn nhân trong chuyện này...

Sao mà số anh khổ thế không biết...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trò chuyện với Lăng Lăng

Trong bữa ăn này, đối với Lãnh Tuấn Duật mà nói chính là "cực hình".

Bởi cái ánh mắt của Diệp Ngao Phong ấy, không còn có lửa nhỏ nữa mà là sự rét lạnh, có thể đóng băng người khác luôn.

Nhưng..

Quan trọng là, ánh mắt ấy "dành" cho anh.

Đúng, mỗi mình anh.

Ok, số anh "đen".

Anh đã có lòng tốt hỏi giúp tên Ngao Phong, còn khuyên không nên đi cùng..

Giờ thì sao...

Biết đáp án..

Ghen...

Ừ, "ghen" thật đó.

Nhưng mà không làm liên lụy chị dâu...

Mà xả hết sang anh...

Đạch! Công bằng ở đâu...

Hại anh ăn thì phải chú ý từng chút một như thiếu nữ e lệ, không dám làm rơi đôi đũa hay món ăn đang gấp mặc dù run cầm cập, sống lưng phải thẳng tắp.

Ăn xong, anh như thoát khỏi "cực hình", tranh trả tiền rồi chuồn ngay, nói là đi đánh xe.

Nếu mà ở thêm một phút nữa, anh tin, mình sẽ xỉu luôn mắt, vì ngồi mà chỉ được cự động nhẹ, tê tới chết.

Hàn Tuyết Lạc nhìn tên "khùng" Lãnh Tuấn Duật, lại nhìn sang Diệp Ngao Phong hỏi: "Tên đó bị gì vậy?"

Trong lúc ăn, cô "rất" để ý tên khùng Lãnh Tuấn Duật này.

Lí do thứ nhất, là tại tên này hỏi nên gây sự chú ý với cô.

Lí do thứ hai, chính là về cách ăn...

Như một cô gái mới trưởng thành, ngồi ăn với các bậc tiền bối...

Ăn xong lại đòi trả tiền rồi chạy như bay ra khỏi quán.

Rốt cuộc là bị làm sao?

Thắc mắc nên cô quay sang hỏi Diệp Ngạo Phong.

Diệp Ngạo Phong nhún vai một cái, sai bước ra ngoài.

Thấy Maserati dừng trước mặt, Diệp Ngạo Phong mở cửa ghế sau, ngồi lên. Thấy Lãnh Tuấn Duật không chịu lái, anh nhăn mày hỏi: “Sao không lái?”

“A, Ngạo Phong...” Lãnh Tuấn Duật cả lăm: “Chị dâu...đâu...không...đi cùng à...?”

Thiệt ra, vụ vừa nãy, anh còn chưa hết sợ.

Định để chị dâu lên xe ngồi cùng...

Ai ngờ...

Ngồi mấy phút cũng méo thấy bà chị dâu đâu...

“Không biết, xuống tìm” Diệp Ngạo Phong nói, rồi dựa lưng vào ghế.

Quả thực, đồ ăn ở quán Smile này “ngon”.

Nhưng sau lúc Tuấn Duật hỏi vụ hôm qua, thì đứa anh cũng chẳng thêm động.

Nói là “bạn cũ”, hỏi xem ai tin?

À quên...lỡ là tri kỉ lâu năm mới gặp thì sao.

Đang nhắm mắt suy nghĩ thì “cạch” một tiếng, Lãnh Tuấn Duật lên xe nói: “Chị dâu gặp người quen nên nói chuyện.”

“Về công ty.” Diệp Ngạo Phong nói.

[...]

Hàn Tuyết Lạc ra khỏi quán liền đụng phải một cô gái 17 tuổi.

“Lăng Lăng,” Hàn Tuyết Lạc đỡ cô gái đó, có chút sững sờ gọi tên.

“Chị Lạc Lạc...” Lăng Lăng nghe giọng quen quen, ngược mắt lên, liền thấy khuôn mặt “lâu” rồi chưa gặp, vui mừng ôm lấy Hàn Tuyết Lạc: “Em nhớ chị lắm”

“Ừ, chị cũng vậy.” Hàn Tuyết Lạc cười nói.

“Chị, dạo này chị khỏe không?” Lăng Lăng hỏi.

“Chị khỏe, ra ghế ngồi đi.” Hàn Tuyết Lạc nói rồi kéo Lăng Lăng đi tới chỗ có ghế, ngồi xuống.

“Chị đi làm rồi à?” Lăng Lăng nhìn cách Hàn Tuyết Lạc mặc đồ công sở, giọng nói có ngạc nhiên hỏi.

“Ừ, mới có hai ngày.” Hàn Tuyết Lạc vuốt tóc Lăng Lăng, hỏi: “Em dạo này thế nào rồi, việc học ổn không, có biết bảo vệ sức khỏe không?”

“Em ổn mà.” Lăng Lăng cười cười.

“Ừ.” Hàn Tuyết Lạc gật đầu một cái.

Phải nói, cô rất thương Lăng Lăng.

Lăng Lăng từ khi 15 tuổi đã phải đi làm nuôi bản thân.

Cô còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt.

Lúc ấy là vào hôm có cơn mưa rào.

Cô đi uống cafe mà quên mang ô, Lãng Lãng là nhân viên pha chế đồ uống ở quán cafe đấy. Lúc tan làm, Lãng Lãng đã cho cô mượn ô.

Một tuần sau kể từ hôm ấy, cô đã tới quán, định trả ô cho Lãng Lãng nhưng không thấy đâu, hỏi mới biết Lãng Lãng đã bị đuổi việc từ chiều hôm sau, sau cơn mưa rào tối hôm ấy.

Vì đi làm muộn, pha chế nhầm lẫn rồi còn làm rơi đồ.

Thế là quản lý đuổi việc.

Lãng Lãng không nói không rằng xiu luôn ra đấy.

May là những nhân viên trong quán được Lãng Lãng giúp đỡ, đưa Lãng Lãng vào viện, khám mới biết Lãng Lãng bị sốt.

Cô liền xin địa chỉ nhà Lãng Lãng rồi tới tìm, chăm sóc Lãng Lãng.

Nói chung là rất quan tâm, chăm sóc nhau.

Lãng Lãng luôn coi cô là người tuyệt vời nhất.

Vì khi em ấy khó khăn, cô luôn giúp đỡ.

Nhưng cũng phải mấy tháng rồi, hai người không gặp nhau.

“Chị dâu.” Lãnh Tuấn Duật từ đâu chạy tới hỏi: “Chị, sao ở đây, không về cùng em với Ngao Phong à?”

“Không, hai người về đi, tôi ở đây nói chuyện với người quen.” Hàn Tuyết Lạc lắc đầu nói.

“Em về trước.” Lãnh Tuấn Duật nói rồi đi về phía xe.

“Chị, ai vậy?” Lãng Lãng thắc mắc hỏi.

“Người quen mà, đó là thư kí cũ của giám đốc chị bây giờ.” Hàn Tuyết Lạc trả lời, rồi cùng trò chuyện với Lãng Lãng.

(Ta thấy, ta cho nữ chính nhiều đất diễn quá, cứ đá nam chính sang một góc cũng thấy tội. Có ai lên tiếng, đòi lại đất diễn cho nam chính - Diệp Ngao Phong không? À, còn nữa, ta đang đi học nên up truyện hơi muộn nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Giới thiệu

Chiều đó.

“Lãng Lãng, bộ này hợp với em nè.” Hàn Tuyết Lạc cầm cái váy trễ vai màu cam nhạt,ướm lên người Lãng Lãng nói: “Em đi thử đi.”

“Vâng.” Lãng Lãng cười rồi cầm váy vào phòng thay đồ.

“Redaw the human face, store it in our hearts...(Vẽ lại khuôn mặt người, lưu giữ nơi trái tim ta...)” Chuông điện thoại Hàn Tuyết Lạc reo.

Nhìn người gọi là Mai Tư Thanh, Hàn Tuyết Lạc nghe: “Alo.”

“Lạc Lạc, cậu đang ở đâu? Ban nãy tớ tới công ty cậu hỏi hai tên lần trước mà mình đi ‘nhờ’, nghe bảo cậu tan việc rồi...”

“Tớ đang đi mua đồ, có gì không?”

“Nhớ cậu.” Giọng nói bên kia mang phần nũng nịu.

“Ha ha, rảnh à.”

“Ừm”

“Tới quán cafe cũ đi, lát tớ tới.”

“Ok bye.”

Hàn Tuyết Lạc vừa tắt máy, cũng là lúc Lãng Lãng mặc xong đồ bước ra.

“Chị Lạc Lạc, chị thấy thế nào?” Lãng Lãng cúi đầu hỏi, có chút xấu hổ.

Lí do là cô chưa bao giờ mặc đồ trễ vai, cũng chưa bao giờ mặc đồ tông màu cam, lại cảm thấy đẹp như vậy.

“Em xoay một vòng chị xem nào.” Hàn Tuyết Lạc xoa cái cằm thon gọn nói.

Lãng Lãng cũng nghe lời xoay theo.

“Đẹp, rất đẹp.” Hàn Tuyết Lạc nhìn xong, không kìm được mà thốt lên lời khen.

Đúng, rất đẹp.

Bộ váy này màu cam, tôn lên làn da trắng của Lãng Lãng.

Khi xoay người, váy xòe ra, có thể thấy được đôi chân thon gọn.

Mái tóc màu nâu để sang một bên, lộ ra cái cổ trắng ngần.

Khuôn mặt dịu dàng, thướt tha.

“Cảm ơn chị.” Lãng Lãng cười nhẹ nói.

“Nhân viên, tôi mua bộ này, mặc luôn.” Hàn Tuyết Lạc đứng lên.

“Vâng.” Nhân viên quán trả lời.

Thanh toán xong, cả hai cùng đi tới quán cafe mà Hàn Tuyết Lạc hẹn Mai Tư Thanh.

“Lạc Lạc.” Mai Tư Thanh thấy Lạc Lạc liền chạy tới ôm như mấy năm trời chưa gặp.

“Thanh Thanh, làm gì mà như tớ với cậu lâu ngày chưa gặp thế.” Hàn Tuyết Lạc cười nói.

“Em chào chị.” Lãng Lãng nhẹ nhàng chào Mai Tư Thanh.

“Ồ, ai đây?” Mai Tư Thanh bất ngờ hỏi Hàn Tuyết Lạc.

“Người quen của tớ mà.” Hàn Tuyết Lạc cười cười.

“Chào em.” Mai Tư Thanh nhìn Lãng Lãng, chào.

“Lãng Lãng, đây là bạn thân của chị - Mai Tư Thanh. Thanh Thanh, đây là em gái mà tớ quen từ lâu rồi - Lãng Lãng.” Hàn Tuyết Lạc giới thiệu rồi kéo hai người ngồi xuống, gọi đồ: “Cho ba ly kem dâu.”

[...]

Công ty Diệp Hoàn.

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa phòng tổng giám đốc vang lên, đi kèm là giọng nói ồng ọc: “Anh Phong, em vào được không?”

Vừa nghe giọng bên ngoài, mặt Lãnh Tuấn Duật vì tài liệu trước mắt đã đen còn đen hơn.

Lại là cô ta.

Năm đó, không phải cô ta “giúp” Diệp Ngạo Phong, thì bây giờ...

Hừ, thật đáng khinh.

Diệp Ngạo Phong vẫn lạnh lùng: “Vào đi.”

“Cạch” Y Trần mở cửa bước vào: “Anh Phong.” Rồi sải bước tới ghế sofa ngồi, thấy Lãnh Tuấn Duật thì có chút giật mình, cười: “Anh Duật, lâu quá không gặp.”

Lãnh Tuấn Duật che đi hết biểu cảm, cúi đầu làm việc tiếp.

“Nghe nói anh Duật không làm thư kí cho anh Phong nữa, mà thay vào đấy là một à đàn bà, anh không lên tiếng đòi lại công bằng à.” Y Trần giọng nói “xót xa” thay Lãnh Tuấn Duật.

Lãnh Tuấn Duật nghe xong thì miệng giật giật vài cái.

À ta dám nói chị dâu “yêu quý” của anh theo cách đấy.

Trong giọng nói còn chứa ý...

Nhưng mà...

Bây giờ, tên Diệp Ngạo Phong không có tâm tư nghe người khác nhắc tới chị dâu.

Anh liếc mắt nhìn...

Quả nhiên, mặt đen đen hần.

“Cậu chủ...” Lãnh Tuấn Duật gọi Diệp Ngạo Phong: “Tài liệu tôi làm xong rồi.”

Anh không hề muốn ở đây nữa, không muốn ngồi chung phòng với à đối diện một phút nào cả.

Cực kì ghê tởm.

Cho nên, làm xong rồi thì báo cáo còn về.

“Xong rồi à, còn tài liệu bên đấy nữa, làm nốt đi.” Diệp Ngạo Phong lạnh lùng nói.

“Fuck.” Lãnh Tuấn Duật trong lòng đờ một cái, rồi chửi thề.

Khốn nạn.

Sao lại bắt anh làm thêm.

Không phải là anh được nghỉ à.

Ngạo Phong, cậu được lắm.

Lãnh Tuấn Duật lấy tài liệu làm tiếp, Diệp Ngạo Phong cũng vậy. Cả hai coi Y Trần như không khí.

Y Trần nhất thời thấy xấu hổ, cười gượng: “Nếu hai anh bận thì em đi trước, tí em quay lại.” Rồi ra khỏi phòng một cách nhanh nhất.

(Hôm nay đăng vội lên gồm, mọi người thông cảm. Ta sẽ cố gắng bù lại 3 chương nhé...Hề hề. Đừng bỏ truyện của ta mà...)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hôm nay, tôi chăm sóc cô

Sáng hôm sau, công ty Diệp Hoàn.

Trước cửa phòng tổng giám đốc.

“Cốc cốc.” Hàn Tuyết Lạc gõ cửa nói: “Giám đốc.”

“Vào đi.” Giọng Diệp Ngạo Phong từ trong vọng ra.

“Cách” Mở cửa đi vào, Hàn Tuyết Lạc đặt sấp tài liệu lên mặt bàn giám đốc: “Cái này là sao?”

Diệp Ngạo Phong nhướn mày, một tay xoay cây viết: “Sao là sao.”

“Đây là tài liệu...” Hàn Tuyết Lạc tức giận không thành lời.

“Về làm đi.” Diệp Ngạo Phong lạnh lùng nói, lại bắt đầu làm việc.

“Khốn kiếp.” Hàn Tuyết Lạc chửi nhỏ một tiếng, ôm đồng tài liệu về.

“Cạch”. Cánh cửa đóng lại, chứa bao sự tức giận của Hàn Tuyết Lạc.

Giờ nghỉ trưa.

“Cạch”. Cửa phòng thư kí tổng giám đốc mở ra, Diệp Ngạo Phong sải bước vào.

“Tuyết Lạc.” Thấy bên trong vẫn không phản ứng, anh lại lên tiếng gọi.

Bực mình, bước tới bàn thư kí, anh thấy mái tóc Hàn Tuyết Lạc xõa ngang vai che đi một phần gương mặt xinh đẹp, mồ hôi chảy ra, đôi mắt đẹp nhắm lại.

Đưa bàn tay thô ráp lên trán Hàn Tuyết Lạc.

Anh có chút giật mình.

Cô ấy bị sốt.

Lại liếc mắt nhìn đồng tài liệu dày đã chỉnh sửa, anh lắc đầu một cái.

Nhiệt tình quá cũng không tốt.

Anh đành đưa Hàn Tuyết Lạc tới viện.

Tại bệnh viện.

“Cạch”. Cửa phòng bệnh mở ra, Lãnh Tuấn Duật chạy vào, nhìn chị dâu mình trên giường, lại nhìn Ngạo Phong ngồi ở ghế, anh đi tới hỏi: “Chị dâu sao vậy?”

“Bác sĩ bảo bị sốt, một phần tại stress, mệt mỏi.” Diệp Ngạo Phong nói.

“Tại cậu đấy, chị dâu tôi mới làm việc được mấy ngày, cũng vì cậu mà bây giờ nằm giường bệnh kia, bà chủ mà biết, thì cậu chết chắc.” Lãnh Tuấn Duật mở miệng trách Ngạo Phong.

Diệp Ngạo Phong nhún mày: “Tôi sai? Là do cô ấy cố làm việc chứ?”

“Cậu ngậm thìa vàng từ bé thì hiểu cái gì. Chị dâu tôi từ trước tới giờ thành thói an nhàn, dùng một phát phải kết hôn. Rồi mới đi làm đã bị giao bao nhiêu việc. Còn chưa kể những việc riêng mà chị ấy làm nữa.” Lãnh Tuấn Duật mở miệng nói ra.

“...” Diệp Ngạo Phong cũng không phản kháng lại câu gì.

Biết sao, tên này nói cũng có lí mà.

Anh cãi lại bằng cách nào.

Đành chuyển đề tài vậy: “Điều tra việc cô ấy làm ba ngày nay.”

“Cậu...” Lãnh Tuấn Duật thừa biết Ngạo Phong vì không cãi lại được, với cảm nhận được “một ít” việc ác mà mình đối xử với Hàn Tuyết Lạc nên mới thế, nhưng anh vẫn không can tâm.

Rõ ràng là yêu con gái nhà người ta, thế mà...

Đối xử vậy đấy.

Giờ còn bắt anh làm việc...

Diệp Ngạo Phong trao ánh mắt rét lạnh cho Lãnh Tuấn Duật: “Đi.”

“Ok, tôi đi, cậu nhớ chăm sóc chị dâu tôi cho tốt, đừng để người lớn hai bên biết.” Lãnh Tuấn Duật nói rồi đi.

Trong phòng bệnh giờ chỉ còn Diệp Ngạo Phong với Hàn Tuyết Lạc.

Thấy trên giường bệnh vẫn không có động tĩnh gì, anh lại bắt đầu làm việc.

Một tiếng sau.

“Cách”. Lãnh Tuấn Duật đẩy cửa bước vào, thông báo tình hình ba ngày nay của Hàn Tuyết Lạc với Diệp Ngạo Phong.

“Cô ấy chưa có tỉnh, cậu cũng xong việc rồi, về đi.” Diệp Ngạo Phong nghe xong, chậm rãi nói.

“Ồ, tôi về trước, bao giờ chị dâu tỉnh thì gọi tôi.” Lãnh Tuấn Duật liếc mắt nhìn chị dâu tương lai của mình, rồi đi về.

Cửa phòng bệnh đóng lại chưa lâu, cũng là lúc Hàn Tuyết Lạc tỉnh.

Thứ cô nhìn thấy đầu tiên chính là một màu trắng.

Rồi xộc vào mũi là mùi thuốc khử trùng các loại.

Mặt cô nhăn lại, bên tai liền truyền đến giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Tỉnh rồi?”

Đánh mắt nhìn ra chỗ ghế ngồi liền thấy Diệp Ngạo Phong, cô hỏi: “Sao...tôi ở đây?”

Đúng là cô chẳng biết lí do tại sao mình vào bệnh viện.

Chỉ thấy đầu hơi đau, hơi mệt.

“Sốt.” Diệp Ngạo Phong vẫn kiệm lời nói.

“À...” Hàn Tuyết Lạc “à” một cái, hỏi: “Cho tôi ly nước được không?”

Nói xong, cô thật muốn thu lại câu hỏi vừa nãy.

Mặc dù cô mệt nhưng còn thông minh đó.

Tên mà cô nhờ là ai?

Là Diệp thái tử, giám đốc của cô.

“Được.” Diệp Ngạo Phong gật đầu, còn nói một câu: “Hôm nay, tôi chăm sóc cô.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Sủng Cô Vợ Tới Nghiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.